

Vaftiz Sakramentine Üzerine-II (Katakümen Okuma Notu)

Rev. İlhan Keskinöz

Vaftiz Sakramentine Üzerine-II

I. Vaftiz ve vaftizli yaşam

GİRİŞ

MESİH'te Tanrı'nın ev halkı biziz; Kutsal Vaftiz tacı ile dünyadan ayrıldık; görünmez bir krallığın bu yeryüzünde belli olması için Kutsal, Evrensel, Elçisel Kilise'ye kabul edildik, Kutsal Üçlübir Tanrı'nın kudretli yaratılış ve görkemli kurtuluş eylemlerinin ilan edilmesiyle sudan geçerek ve Kutsal Ruh aracılığıyla yeni doğuş armağanına kavuşuruz. Yaşam boyu kutlayacağımız, sevineceğimiz bir hazineye sahibiz...

Bu şekilde Tanrı'nın yaratılıştan beri sunduğu öykülerin bir parçası oluruz; yani Tanrısal lütfun bizim zamanımızda anlatı/dinleti aracısı biz oluruz...

Vaftiz sakramenti ile, Tanrı'nın Evi Olmak, Yeniden Doğuş, Özgürlük, Şifa, Günahların Bağışlanması, Ölülerin Dirilişi, Sonsuz Yaşam Armağanı gibi katıldığımız armağanlar bizleri 'öğrencilik/tanıklık/hizmet' yaşamı için sorumlu kılar.

Böylece kişi vaftiz andı ile (ya da bebekken vaftiz edildiyse vasilerinin vaftiz andına "Evet" diyerek kendisini Kutsal ve İlâhi Yazılar'da açıklayan Yaratıcı Baba'nın, Kurtarıcı Oğul'un, Yaşam Veren Kutsal Ruh'un lütfu altında işleme sorumluluğuna katılırlar.

Filipililer 2:12-13... kurtuluşunuzu saygı ve korkuyla etkin kılın.

Kurtuluş verilmiştir; öyleyse kurtuluşun üzerinde (kurtuluş ile) yürümelidir. Bu, İbrani düşüncesinde <halaha (yürüyüş, pratik yaşam)> olarak ifade edilir (krş. Mika 6:8, RAB sana iyi olanı bildirdi ki, Tanrıyla alçakgönüllü yürüyebilesin... RAB'bin istediği budur).

Vaftiz sadece sudan geçmek değil, sudan geçerek devam etmektir yani her gün Mesih'te yürümektir (Matta 16:24).

Vaftizde sudan geçiş Tanrı'nın seni getirdiği yolu prova etmek olduğu kadar (kölelik evinden –Mısır ve Firavun baskısından- kurtarılıp, İbrahim'in mirasını almak üzere çöl yoluna Tanrı'nın seni getirmesi), eski Adem'in (eski ben) gömülmesiyle birlikte kişinin diriliş yoluna (yeni yola –yeni yaşama) getirilmesi sergilenip mühürlenir...

Gömülen <eski ben> yerine yeni bir kimlik ile başlayan yeni yaşam <artık ben yaşamıyorum, Mesih bende yaşıyor> düşüncesinde açıklanmıştır (Galatyalılar 2:20).

Vaftiz ve vaftizli yaşam

Mesih'in kanının üzerimize serpilmesiyle O'nun ölümünün ve dirilişinin gücü, Kutsal Ruh'un yenilemesiyle gelen günahın pisliğinden ve her suçtan arınmayı (İbraniler 9:11-22) sağlar; bu yüzden Mesih'le olan beraberliğimizin ve birleşmemizin simgesi Kutsal Vaftiz sakramentine dikkatle yaklaşırız.

1-) Sakrament Konusuna Bakış

Sakrament kelimesini "dini ayin, ruhsal tören, dinsel inanç uygulamaları" anlamında kullanırken, bu kelimeyi sadece Vaftiz ve Rabbin Sofrası için kullanırız. Vaftiz ve Rabbin Sofrası 'kutsal ayin' ya da 'kutsal sır' tanımları içinde açıklanmaktadır.

'Sakrament' kelimesi ile ifade edilmek istenen şey, Tanrı'nın lütfunun görünen (dışsal) simgelerle insana iletilmesi için yapılan kutsal törenlerdir. Bu törenler, Tanrı ile özel-derin bir ilişki kurma bağlamında yürürlüktedir.

Bu anlamda Hristiyanlıkta sakrament kelimesi 'giz, gizem' anlamında kullanılmakta olup, Latince'de 'sacramentum' kelimesinden gelmektedir. Romalılar bu kelimeyi 'yemin etme, taahhüt' anlamında kullanmıştır.

Böylece Sakramentler, Tanrı ile insanlar arasındaki bağ ve ilişkinin bir işareti olmakla birlikte, kişilerin imanlarını onaylayan ve bu imanı güçlendiren gizlerdir. Kişilerin imana dair şeyleri açıklamalarına bir temel olup kilise ailesinin bir parçası olduklarını kavramalarına yardım eder.

İlave okuma ve çalışma notları:

Heidelberg İlmihali 65-68

2-) Vaftiz Sakramentine Giriş

Sakramentler (ruhsal törenler) aracılığı ile ruhsal lütuflar görülebilir maddi unsurlarla kişiye ulaştırılır. Bu maddi unsurlar (dışsal unsurlar) vaftizde su, Rabbin Sofrası'nda ise ekmek ve şaraptır.

Sakramentte görülebilen dışsal unsurlar, dikkatimizi simgelediği şeye odaklar. Bu şekilde Tanrı'nın İsa Mesih aracılığı sağladığı Yeni Antlaşma'nın mühürleri olurlar.

Ruhsal bir **mühür** olarak sakrament, Tanrı'nın antlaşmasına bizi götürür, böylece bize bu gün kim olduğumuz konusunda bir başlangıç verir.

Tanrı'nın İbrahim'e verdiği antlaşma vaadini hatırlayalım: Tanrı antlaşma için İbrahim'i çağırdı, bir toprak vaat etti, bir korunma güvencesi ve bereketler vaat etti (Yaratılış 12:1-3). Bu antlaşma bir kurban töreni ile yürürlüğe girdi (Yaratılış 15). Kurban töreni bize kan dökülmeden bağışlanma olmadığını öğretiyordu (Levililer 17:11, İbraniler 9:21-22). Bu antlaşmanın işareti ise sünnet olacaktı (Yaratılış 17:1-14). Sünnet işareti "sonsuz dek sürecek antlaşmamın simgesi" olacaktı (13.a.). Sünnet işareti aynı zamanda İbrahim'le yapılan antlaşmanın gelecek kuşakları da kapsadığı üzere (10-12.a.); antlaşmaya bağlılık (itaat) talep ediyordu (9.a.). Ve yine sünnet işareti İbrahim'in Tanrısı'nın kuşaklar boyunca aynı iman ve antlaşma mührü altında ayrılmış olarak, çocuklarının da Tanrısı olacağına (8.a.) işaret ediyordu.

Böylece sünnet, Mesih'ten önceki İbrahim çocuklarının ve İbrahim'in Tanrısı'na iman edenlerin antlaşma işareti (sakrament) olarak Eski Ahit kilisesinde yer almıştır.

İbrahim soyundan ya da diğer uluslardan İbrahim imanına aşıl原因an kimseler sünnet mührü ile İbrahim'e verilen antlaşmanın altına girdiler, antlaşmanın bereketlerine paydaş oldular.

İbrahim çocukları Mısır'da (kölelik evinde) inleyip acı çekerken, sıkıntılarında İbrahim'in Tanrısı'nı çağırdılar (Çıkış 2:23-25). Böylece Musa'ya yanan alıda görünen Tanrı, kendisini "Ben babanın Tanrısı, İbrahim'in Tanrısı, İshak'ın Tanrısı ve Yakup'un Tanrısı'yım" diyerek hatırlattı ve İbrahim'e olan vaadini unutmadığını (vazgeçmediğini) söyleyerek (Çıkış 3:6-10); antlaşmanın kurtuluş, özgürlük, korunma, toprak gibi bereket ve vaatlerini Musa'nın şahsında İsrail halkına yineledi.

Günü geldiğinde Mısır'dan çıkış için her İsrail ailesi bir kuzu kurban ederek kanını kurbanın yeneceğı (antlaşma/kurtuluş yemeğı) evlerin kapı sövelerine sürdüler. Bu Fısıh Kurbanı Töreni ile İsrail halkı bir kurban yani bir fidyeye ile kurtarılmış bir halk olduğunu dünyaya belli etti.

Bu kurban töreni İbrahim çocuklarının bedeli ödenmiş bir halk olduğunu göstermeleri ve en önemlisi bunu kavramaları için önemlidir. Çünkü bu şekilde daha mükemmel bir kurban ve Mesih beklentisi onlarda güçlenecekti.

Atalarımız "belini kuşanmış, arıkları ayağında, değneğı elinde olarak, Fısıh kurbanını abuk bir şekilde yiyerek" yola çıkmaya hazırlanırken, o gece Mısır'ın hem insanların hem de hayvanlarından ilk doğanlar öldüler. Bu olay Tanrı halkının düşmanlarına karşı bizzat Tanrı'nın savaştığını ve İbrahim'in Tanrısı'nın Mısır'ın ilahlarını yargıladığına işaret ediyordu (yani Kutsal Antlaşma Tanrısı halkı için savaşıyordu).

Mısır'da ölüm ve yas feryatları yükselirken, İsrail evine hiçbir zarar gelmemiştir (Çıkış 12:11-13). Burada İbrahim'e verilen antlaşmanın koruma güvencesini hatırlayın: "*Seni kutsayanları kutsayacak, Seni lanetleyeni lanetleyeceğim...*"

Çıkış 12:14 Bu gün sizin için anma günü olacak. Bu günü RAB'in bayramı olarak kutlayacaksınız. <<Gelecek kuşaklarınız boyunca>> sürekli bir kural olarak bu günü kutlayacaksınız.

24<<Sen ve çocukların kalıcı bir kural olarak bu olayı kutlayacaksınız.>>

25<<RAB'in size söz verdiği topraklara>> girdiğiniz zaman bu töreye uyacaksınız.

Böylece sünnet ve Fısıh kurbanı Mesih'ten önceki İbrahim çocuklarının antlaşma işareti olarak korudukları sakramentler olarak karşımıza çıkar. Burada sakramentlerin (ruhsal törenlerin) Tanrı halkına (kiliseye) ait olanlarla olmayanlar arasındaki ayrımı belli ettiğine dikkat edin (krş. Çıkış 12:48).

İbrahim ve Mısır'dan çıkış olayında gördüğümüz üzere iman ve itaat korunan sakramentlerin Lütuf Antlaşmasının kutsal işaretleri ve mühürleri olduğunu anlayabiliriz.

Çünkü sakramentler Mesih'i ve O'nun yararlarını temsil etmek amacıyla Tanrı'nın düzenlediğı, emrettiğı, kutsadığı lütuf araçlarıdır. Bir mühür olarak sakramentlerden

bahsederken İbrahim'e verilen vaatlerin Mısır'dan çıkış ve sonrasında geçerli olup aynen korunduğunu görüyoruz. Yani mühür olarak sünnet sakramenti antlaşmanın gerçek ve geçerli olduğunun onaylanması anlamına gelirken, sakramente işaret edilen lütfu katılımcılarda pekiştirip güçlendirmiştir.

Şuna dikkat edin, lütfu, kurtuluşu, bereketleri, korunmayı kişiye tek başına kazandıran şey sakramentler değildir. Tanrı'nın vaatlerini simgeleyen bu mühürler, kişilerin Antlaşma'ya dayalı yükümlülüklerinden (imanla yaşama sorumluluklarından) ayrı tutulamaz.

Kişiler bu mührün kendi hayatlarında etkili olması için Tanrı'nın Antlaşma sadakatini iman ve itaatle cevaplamalıdır. Eğer ortada ruhsal bir gerçeklik yoksa, Tanrı yolundan veya Antlaşma halkı olma sorumluluğundan habersiz gibi yaşayan bir kişi için mühür işaret ettiği gerçeği kendiliğinden var etmez.

3-) Eski ve Yeni Sakramentler

Mesih'ten önceki İbrahim çocuklarına (Eski Antlaşma'da) iki ruhsal tören (sakrament) verilmişti. Sünnet ve Fısıh kurbanı. Bunların her ikisi de kan ile gerçekleşmekteydi. Yasa ve Peygamberler gelecek olan Meshedilmiş Kurtarıcı'ya işaret ettiklerinden (Galatyalılar 3:19), Mesih gelip en kutsal kanı döktüğü için de (İbraniler 7:27; 9:12; 10:10), Yeni Antlaşmanın işaretleri kansız gerçekleşmek üzere yenilendi.

Yeni Antlaşma döneminde sünnetin yerini vaftiz sakramenti alırken, Fısıh Kurbanının yerini Rab'bin Sofrası almış oldu.

4-) Antlaşma

Kutsal Kitap'tan bahsederken "Eski Ahit (Eski **Antlaşma**), Yeni Ahit (Yeni **Antlaşma**)" ifadelerini kullanırız. Bu ifadeler bizlerde "kurban ve yemin" anlamlarını çağırıştırır. Çünkü "yemin ederek (ant içmek) ve kurban kesmek (ahit kesmek, kan)" Antlaşma bereketleri ve vaatleri altında güvence altına alınmıştır.

Antlaşma bizlere insanın günahta düştüğünü, günahta öldüğünü, günah sebebiyle yargı altında olduğunu hatırlatırken, aynı antlaşma bizlere Tanrı'nın günahlı insan için ne yaptığını açıklar. Kutsal Yazılar'ın Tanrısı kayıp insanı çağırılmış (günahta ölmeye bırakmamış), Tanrı bu antlaşmanın şartlarını lütuf altında belirlemiş, halkını ve onların çocuklarını antlaşma altında koruyup bereketlemeyi vaat etmiştir.

Yaratılış 17:4 Seninle yaptığım antlaşma şudur: Birçok ulusun babası olacaksın.

Tanrı bu antlaşmaya İbrahim'i bir baba olarak katmıştır. Antlaşma işareti olan sünnetin, İbrahim'in Tanrısı'na iman eden ailelerin sekiz günlük bebeklerine verilmesi emredilmiştir. Böylece antlaşma halkı dünyadan ayrılmış bir hayata çağırılmış olmaktadır (dünyada ama dünyadan değil).

Tanrı bu antlaşmayı sevgi ile sadık kalacağını vaat ederek, İbrahim'in Tanrısı'na iman edenleri aileleri ve çocuklarıyla birlikte çağırmıştır. Bu antlaşmada Tanrı'nın imanlılar ve onların ev halkına (çocuklarına) olan ilgisi (Yaratılış 17:11-13) aynı zamanda sonsuza dek sürecektir bir antlaşma formu içinde açıklanmıştır.

Böylece antlaşma işareti olan sünnet sakramenti, vaatler, bereketler, korunma, toprak ve bunlara eşlik eden diğer her şeyle birlikte, İbrahim çocuklarına imanla Tanrı'ya bağlı kalma sorumluluğu hatırlatacaktı.

Ancak İsrail halkı antlaşmaya sadık kalmadı, fakat Tanrı bu antlaşmaya en başından beri sonsuzluk mührünü basmıştı. Böylece Mesih gelince antlaşmayı tamamlamak için geldiğini açıkça belli etti (Matta 5:17). Yani İsrail'in itaatsizliği ve imansızlığına rağmen Tanrı antlaşmasına sadık kaldı. Antlaşma için gereken kurbanı tekrardan Tanrı sağladı (krş. Yuhanna 1:29).

Böylece Eski ve Yeni Antlaşma, doğasında aynı kalmaya devam etti. Tanrı imanlı aileleri ve onların çocuklarını Yeni Ahit döneminde de çağırmaya devam ediyor; eskiden olduğu gibi Yeni Ahit döneminde de çocuklar Tanrı'nın ev halkına dahildir. Antlaşma aynı şekilde bir itaat talep ediyor; antlaşma bereket ve vaatlerle birlikte bizlere sunuluyor; ve bu antlaşmanın kurban töreni Mesih'in çarmıh zaferi ile yürürlüğe girmiş oluyor.

Koloseliler 2:11 Ayrıca Mesih'in gerçekleştirdiği sünnet sayesinde bedenini benliğinden soyunarak elle yapılmayan sünnetle O'nda sünnet edildiniz.

12 Vaftizde O'nunla birlikte gömüldünüz, O'nu ölümden diriltiren Tanrı'nın gücüne iman ederek O'nunla birlikte dirildiniz.

13 Sizler suçlarınız ve benliğinizin sünnetsizliği yüzünden ölüyken, Tanrı sizi Mesih'le birlikte yaşama kavuşturdu. Bütün suçlarımızı O bağışladı.

14 Kurallarıyla bize karşı ve aleyhimizde olan yazılı antlaşmayı sildi, onu çarmıha çakarak ortadan kaldırdı

Bu ayetlerde sünnetle vaftizin anlam olarak birbirleriyle örtüştüğünü görebiliriz.

Eski Antlaşma'da ve Yeni Antlaşma'da Tanrı'nın halkı ile birlikte yaşama vaadi, Yeni Ahit döneminde Mesih aracılığı ile günden özgürlük, imanla (lütuf aracılığı ile) kurtuluş aynı şekilde sunulmaktadır. Müjde yani günahların affı armağanı vaftiz sakramenti ile sergilenmektedir. Bu lütuf İsa Mesih aracılığı ile günahların kaldırılması hakkındadır. Benzer şekilde sünnet imanlı ailelerin çocukları içindi. Sünnet de Tanrı'nın halkı ile birlikte olma vadinin, günden kurtuluşun, imanla yaşamının ve buna eşlik eden diğer bereketlerin vadinin içermekteydi.

Sünnet Tanrı ile olan beraberliğin dışsal bir işaretiyken, simgelediği gerçek içseldi (Yaratılış 17:7-11); günden arınmayı ve günahın getirdiği kirliliğin atılmasını simgeliyordu (Yeşaya 52:1, Yeremya 4:4); ve sünnet imanla gelen aklanmanın işaretiydi (Yaratılış 15:6):

Romalılar 4:11 İbrahim daha sünnetsizken imanla akladığının kanıtı olarak sünnet işaretini aldı. Öyle ki, sünnetsiz oldukları halde iman edenlerin hepsinin babası olsun, böylece onlar da aklanmış sayılsın.

İbrahim iman etti ve imanının işareti olarak sünnet mührünü aldı (Yaratılış 17:10, 24). Burada sünnet ve iman arasında bir ilişki gösteriliyor.

5-) Sakrament ve kurtuluş

Galatyalılar 3:27 <Vaftizde> Mesih'le birleşenlerinizin hepsi Mesih'i giyindi.

Elçilerin İşleri 22:16 Haydi, ne bekliyorsun? Kalk, O'nun adını anarak vaftiz ol ve günahlarından arın!

Bu ayetlerde *kurtuluş* düşüncesinin *vaftiz* ile ifade edildiğine dikkat edin. Eski Ahit döneminde sünnetin kurtuluşu kendiliğinden sağlamadığı gibi, Yeni Ahit dönemindeki vaftiz de tek başına kurtuluşu sağlamıyor. Vaftiz kurtuluşun simgesidir ve simge, simgelediği şeyi kendiliğinden var etmez. Bu yüzden lütuf ile kurtulduğumuzu okuruz (Romalılar 4:2-25):

Efesliler 2:8 İman yoluyla, lütufla kurtuldunuz. Bu sizin başarınız değil, Tanrı'nın armağanıdır. 9 Kimsenin övünmemesi için iyi işlerin ödülü değildir.

Yani lütuf ile kurtulduğumuzu söylediğimizde, günahlarımızın affının (*aklanmanın Tanrı ile birlikteliğin, Tanrı'nın ev halkı olmanın, kurtuluşun, sonsuz yaşamın*) Mesih'in çarmıhta dökülen kanı aracılığıyla mümkün olduğunu söylemiş oluruz.

Matta 5:17 Kutsal Yasa'yı ya da peygamberlerin sözlerini geçersiz kılmak için geldiğimi sanmayın. Ben geçersiz kılmaya değil, tamamlamaya geldim. 18 Size doğrusunu söyleyeyim, yer ve gök ortadan kalkmadan, her şey gerçekleşmeden, Kutsal Yasa'dan ufacık bir harf ya da bir nokta bile yok olmayacak.

Mesih'in bu ayetlerdeki ifadesinden anlaşılacağı üzere, Mesih İsa Yasa'yı, yaşamı, ölümü ve dirilişi ile tamamlıyor -tekrar gelişinin vaadinde... Yani kutsallaşmamız da lütuf ile mümkündür.

Eski Antlaşma boyunca gördüğümüz kurbanlar İsa Mesih'in çarmıhta kanını dökmesiyle tamamlanmıştır. Kurbanların işaret ettikleri kişi olan Mesih gelince kan dökme işi sona ermiştir.

Tarih boyunca Fısıh yemeğinde Yahudiler Tanrı'nın kendilerini ve ev halkını ölümden kurtardığını, vaadin topraklarına getirdiğini hatırladılar. İbrahim'in Tanrısı bu halkı kurtarıırken firavunun sarayından değirmendeki kadın kölenin ilk çocuğuna kadar, hayvanlar dahil olmak üzere ilk doğanlar öldüler (Çıkış 11:5). Ve atalarımız yarılmış sulardan yürüyerek geçip vaftiz oldular; fakat aynı vaftiz sularında firavun ve orduları yargılanmıştı. Burada kurtuluşun nasıl paha biçilemez bir değer olduğu görebiliriz; aynı zamanda ruhsal savaşın korkunçluğunu fark etmeliyiz.

Ele verildiği akşam İsa Mesih havarilerle birlikte sembolik olarak Fısıh kuzusunu yedi. O akşam yemeğinde kutsadığı ekmeği '*bu sizin uğrunuza feda edilen benim bedenimdir*' diyerek havarilere verdi. Aynı şekilde şükrettiği kaseyi '*bu kase, sizin uğrunuza akıtılan benim kanımla gerçekleşen yeni antlaşmadır*' diyerek havarilere verdi (Luka 22:19-20). Çarmıh ölümü ve dirilişi ile Fısıh yemeğinin işaret ettiği şeyin İsa Mesih'te açıklanıp tamamlandığını görüyoruz.

Böylece Fısıh Yemeği ile Rab'bin Sofrası'nın nasıl yer değiştirdiğini gördüğünüz üzere, aynı antlaşmanın doğası gereği, sünnetin de vaftiz ile yer değiştirdiğini görürüz.

İbrahim'e verilen sünnet, İbrahim'in Tanrısı'na iman edenlerin çocuklarına da veriliyordu. Kurtuluş için gerekli olan içsel temizlik sünnet işareti ile temsil ediliyordu.

Benzer şekilde Mesih'ten itibaren İbrahim'in Tanrısı'na iman edenler ev halkı ile vaftiz oldular; ve yine kurtuluş için gerekli olan içsel paklık vaftiz ile temsil edilmiştir.

Benzer şekilde Yeni Ahit'teki '*elle yapılmayan sünnet*' ifadesi (Koloseliler 2:11-12), vaftiz olan kimselere ruhsal anlamda sünnet olduklarını söylemektedir. Bu durumda bebeklerini vaftize götüren aileler, İbrahim'den itibaren atalarımızın bebeklerini sünnete götürme örneğini izlemiş olmaktadır...

6-) Antlaşma ve kurtuluş

Nuh doğru bir adamdı (Yaratılış 6:8-9), Tanrı'nın çağrısına iman ile karşılık verdi ve ev halkı kurtuldu. Havari bu olayı vaftiz olarak öğretir (I.Petrus 3:20-21). Nuh'un kurtuluşunun ev halkı vaftizi olduğunu görürüz.

Buradan İbrahim'le yapılan antlaşmanın doğasını tekrar hatırlayalım. İbrahim henüz çocukları ve torunları yokken, çocuklar doğup büyüüp imanlarını açıklamamışken, Tanrı bu antlaşmaya çocukların da dahil olduğunu söylemiştir (Yaratılış 17:7).

İbrahim'in soyu Mısır diyarında çoğaldıklarında, kölelik sebebiyle inleyip feryat ettiklerinde Tanrı İbrahim ile yaptığı antlaşmadan dolayı İsrail halkına yardım etti (Çıkış 2:24-25). Tanrı bu acı çeken insanlara şefkatle baktı, çünkü onlar vaadin çocuklarıydı, İbrahim'e verilen antlaşmanın halkıydı.¹ Onlar diğer halklardan az olmalarına, zayıf olmalarına rağmen Tanrı antlaşma sevgisiyle onlara sadık kalmıştı (krş. Yasanın Tekrarı 7:6-9).

Nuh'un ev halkı vaftizi ile İbrahim'in ev halkının sünneti arasındaki paralelliğe dikkat edin: Nuh imanlı bir kişi idi, ev halkı vaftiz oldu; İbrahim imanlı bir kişi idi, ev halkı sünnet oldu.

Zekeriya şükran ilahisinde Tanrı'nın, eskiden beri antlaşmasına olan sadakatine dikkat çeker. Atalara (İbrahim, İshak, Yakup) verilen antlaşma vaadinden dolayı Tanrı şimdi (Yeni Antlaşma döneminde) İsrail'e yardım edecektir:

Luka 1:68, 72 İsrail'in Tanrı'sı olan Rab'be övgüler olsun!
Çünkü halkının yardımına gelip onları fidyeyle kurtardı.
... Böylece atalarımıza merhamet ederek
kutsal antlaşmasını anmış oldu..

Tanrı atalarımızla yapmış olduğu antlaşmaya sadık kalıp halkına (kuşaklar sonraki halkına) merhamet göstermiştir. Meryem'in şükran ilahisi de benzer bir yaklaşım dikkat çeker:

Luka 1:50, 54-55 <Kuşaktan kuşağa> kendisinden korkanlara merhamet eder
... <<Atalarımıza söz verdiği gibi,>>
İbrahim'e ve onun soyuna sonsuza dek
merhamet etmeyi unutmayarak

¹ Yasanın Tekrarı 14:2 Tanrınız RAB için kutsal bir halksınız. RAB öz halkı olmanız için yeryüzündeki bütün halkların arasından sizi seçti. 26:19 Sizi övgüde, ünde, onurda yarattığı bütün uluslardan üstün kılacağını, verdiği söz uyarınca Tanrınız RAB için kutsal bir halk olacağınızı açıkladı. Titus 2: 14 Mesih, bizi her suçtan kurtarmak, arıtıp kendisine ait ve iyilik etmekte gayretli bir halk yapmak için kendini bizim uğrumuza feda etti. (Efesliler 1:4, Yakup 2:5, I.Petrus 2:9)

kulu İsrail'in yardımına yetiştii.

İbrahim'le yapılan antlaşma sonsuz ve değişmez olduğu için Mesih geldiğinde yasa ve peygamberliklerin kendisinde tamamlandığını söylemiştir (Matta 5:17-18). Yani Yeni Ahit dönemi, Eski Ahit'in geçerliliğini onaylayan ve Eski Ahit'in işleyişinin bir sonucu olarak vardır (krş. Luka 24:27, 44):

Galatyalılar 3:13-14 İbrahim'e sağlanan kutsama Mesih İsa aracılığıyla uluslara sağlansın ve bizler vaat edilen Ruh'u imanla alalım diye, Mesih bizim için lanetlenerek bizi Yasa'nın lanetinden kurtardı. Çünkü, "Ağaç üzerine asılan herkes lanetlidir" diye yazılmıştır.

Tanrı benzer şekilde İbrahim imanına dönen uluslardan kimseleri İsrail halkına baktığı şefkat ile kabul etmiştir:

I.Korintliler 1:26Kardeşlerim, aldığınız çağrıyı düşünün. Birçoğunuz insan ölçülerine göre bilge, güçlü ya da soylu kişiler değildiniz. 27Ama Tanrı, bilgeleri utandırmak için dünyanın saçma saydıklarını, güçlüleri utandırmak için de dünyanın zayıf saydıklarını seçti. 28Tanrı, dünyanın önemli gördüklerini hiçe indirmek için, dünyanın önemsiz, soysuz ve değersiz gördüklerini seçti. 29Öyle ki, Tanrı'nın önünde hiçbir insan övünmesin.

7-) Ataların imanı ve soyun bereketlenmesi

Yeni Antlaşma döneminde babaların imanından dolayı çocukların kutsanması örneğini Eski Antlaşmada olduğu gibi görmeye devam ederiz (krş. I.Korintliler 7:14)

Matta 9:18-26 ayetlerinde Havra yöneticisi Mesih'e gelip *"Kızım az önce öldü. Ama sen gelip elini onun üzerine koyarsan, dirilecek"* demişti. Mesih adamla gidip kızı elinden tutup kaldırdı (diriltti)...

Açıkça görülüyor ki, Eski Antlaşma dönemindeki Tanrı'nın antlaşmaya ve antlaşma ailesine olan ilgisi Yeni Antlaşma döneminde de aynıdır. Benzer şekilde Matta 17:14-18 ayetlerinde bir babanın hatırına çocuğunun iyileştirilmesi olayı, babanın imanından dolayı ortaya çıkan bereketlere güzel bir örnek olacaktır (krş. Luka 7.11-17).

Mesih'in vergi görevlisi Zakay'ın evine yaptığı ziyareti hatırlayın. Mesih o gün Zakay'ın tövbesinden dolayı *"Bu ev bugün kurtuluşa kavuştu"* (Luka 19:9) şeklindeki ifadesiyle ataların imanından dolayı sonraki kuşaklara bağışlanan bereketi şu ifadeyle onaylar: *"Çünkü bu adam da İbrahim'in oğludur"* (9.a.).

Burada şuna dikkat edin: Mesih İsa *"Zakay bugün kurtuluşa kavuştu"* ifadesini kullanmamıştır. Zakay evin başıdır ve Rab'be iman etmiştir. İbrahim'le yapılan antlaşmanın sonsuz ve değişmez doğasına göre Mesih tek bir kişi için değil bütün bir ev halkı için konuşur.

Aynı düşünce Pentikost günü havariler tarafından *"bu vaat size, çocuklarınıza..."* (Elçilerin İşleri 2:38-39) diyerek Yeni Antlaşma dönemine tekrar sunulmuştur.

Böylece Yeni Antlaşma döneminde iman eden kişilerin ev halkı vaftizini tecrübe etmelerini görmemiz, sonsuz antlaşmanın doğası gereğidir. Eskiden *'Nuh ve ev halkı,*

İbrahim ve ev halkı' şeklinde ifade edilen sakrament işaretlerine yönelik hatırlatmalar, Yeni Ahit döneminde *"Lidya iman etti ve ev halkı vaftiz oldu (Elçilerin İşleri 16:15). Filipi'li gardiyan iman etti ve ev halkı vaftiz oldu (Elçilerin İşleri 16:33); İstefanas'ın ev halkının vaftizi (I.Korintliler 1:16)"* şeklinde devam eder.

Bu gerçekler temelinde imanlı aileler bebeklerini vaftiz olmaya getirirler...

Yaratılış 18:19 İbrahim'i, doğru ve adil olanı yaparak yolumda yürümeyi oğullarına ve soyuna buyursun diye seçtim...

Böylece antlaşma halkından biri olmak, sadece antlaşmanın sakramentlerine katılmak değil, aynı zamanda antlaşma gereği bir itaat sorumluluğu altında yaşamak demektir.

Bu durumda bir kişinin antlaşma altında yaşaması, evinde, işinde, sosyal yaşamın her alanında, altında olduğu antlaşmaya gölge düşürmeyecek şekilde yaşaması ve öyle tanıklık içinde olması esastır. Buna göre böyle biri antlaşma sevgisiyle komuşunu, eşini sevecektir, antlaşma sorumluluğu altında çocuklarına öğretecek, ev halkı ile birlikte evinde dua edip Kutsal Yazılar'ı okuyacaktır, antlaşmaya uygun bir yolda çocukların yetişmesine çalışacaktır, ev halkının düzenli olarak antlaşma topluluğuna katılımı için dikkat edecek ve onların kilise yetkisi altında büyümelerine destek olacaktır, antlaşma halkından kimselerle paydaşlık içinde olarak iman ve dünya görüşünü sonraki kuşaklara örnek göstermeye çalışacaktır... böylece ailenin bebeğini vaftize getirmiş olması, antlaşmanın bereketlerinin tam dolulukla yaşanmasını, antlaşma sakramentlerinin aracılık edip desteklediği lütufları güçlendirecektir.

Bir kurtuluş işareti olan sünnetin, İbrahim'e çocuklarını sünnet etme emri ile birlikte verilmesi, herkesin antlaşma altında olduğu bir soy bilincini güçlendirirken, sakramentten pay alan tarafları zaman ilerledikçe artan bir şekilde antlaşmadan sorumlu tutar, böylece zamanla büyüyen bebek antlaşma şartları altındaki sorumluluk ve görevlere uygun bir yaşam alışkanlığı geliştirmeye başlar (tuz ve ışık olma süreci...).

Kurtuluş işareti olan vaftiz bir çocuğa verildiğinde o çocuk Tanrı'nın emirlerini tutmaya çağırılmıştır, tövbe ve iman ile Mesih'e dönmeye çağırılmıştır. Bir bebek ya da çocuğun vaftiz işaretini alması, dünyadaki diğer çocukların bilmediği ve tatmadığı Tanrısal bereketlerin altında yaşamasına yardım eder. Bu bebek ya da çocuk annenin hamileliğinden itibaren Söz'ün hizmeti altında getirilmiştir; Tanrı'nın ev halkında Söz-Dua-Şükran gücüyle bereketlenmiştir; ve çocuk büyüdükçe daha önce fark etmediği bir şekilde seçilmiş halkın içinde ve onlarla birlikte dua ve paydaşlık ayrıcalığında yaşamaya devam ettiğini görecektir; Tanrı'nın Yasası, mucizeleri, merhameti kilise ailesi tarafından o çocuğa özel yollarla açıklanmıştır ve açıklanmaya devam edecektir; bu çocuk kilise disiplini ve terbiyesi altında olmanın yanında, kilisede paydaşlık ortamında kimliğini kazanmaya devam edecektir.

Zamanla ortaya çıkan sorunlar ya da hastalık ya da beklenmeyen bir kayıp olduğunda vaftizi yapan kilise çocuk için olabilecek en iyi karar için adım atmaya hazırdır; veya çocuğun sorunlarına Müjde gerçeğinde açıklama ve çözüm aramaya hazır bir görevli her zaman oradadır. Tanrı'nın mucizelerini, işlerini, sözlerini her yaşa uygun bir şekilde açıklayan kilise gözetimi altında, sakrament mührü o çocukta özel bir şekilde

çalışmaya devam edecektir. Çünkü bu bebeğin üzerine Tanrı'nın Adı çağırılmıştır ve Tanrı bu bebeğe özel bir şekilde sakramentte konuşmuştur.

Yani bir aile bebeğini vaftize götürürken bunu bir gelenek gibi değil, antlaşma sorumluluğu altında, antlaşma yaşamına dayalı olarak yapmalıdır. Bebeği ya da çocuğu vaftize götürmek, çocuğun hayatı üzerinde ruhsal sorumluluk ve görev almayı gerektirir. Böylece çocuğun '*bilgelikte ve boyda*' sağlıklı bir gelişimine tanık oluruz (Luka 2:52). Eğer aile çocuğunu vaftize götürmesine rağmen, yukarıda açıkladığımız şekilde antlaşma yaşamına dayalı bir ortam içinde büyümesini sağlamamışsa (krş. Yaratılış 18:19), işaretini taşıdığınız antlaşmayı tutmak ve yaşamakla ilgili yükümlülükler öncelikle aile üzerinde bir yargı ve bereketsizlik olur.

Yani Söz hizmeti (Müjde, Dua, Şükran, Tanrı'nın Adı, Bereketlemeler v.s.) ile birlikte devam eden antlaşma yaşamı sizleri ve ilerleyen yaşlarda çocuğu sorumlu tutacaktır. Üzerine Müjde okunan kimseler bereketlenmiştir ve sizler bereketlere sarılmaya bıraktığınızda bereketsizlik (ruhsal kuraklık) ve yargı ortaya çıkar.

Tanrı'nın antlaşması bizler için o derece bağlayıcı ki, babaların günahını da Tanrı çocuklardan sormaktadır (Çıkış 20:5):

Çıkış 34:7 Binlercesine sevgi gösterir, suçlarını, başkaldırılarını, günahlarını bağışlarım. Hiçbir suçu cezasız bırakmam. Babaların işlediği günahın hesabını oğullarından, torunlarından, üçüncü, dördüncü kuşaklardan sorarım.

Tanrı, Süleyman'a babası Davut'dan dolayı lütf gösterdi. Rehoboam Süleyman'ın oğluydu ve babasından sonra kral oldu. Bu krallık döneminde ise ülke bölündü. Rehoboam babası Süleyman'ın işlediği günahın yargısına uğradı (Süleyman'a krallığın oğlunun döneminde bölüneceğini söylemişti, I.Krallar 11:11-13).

Eğer işlenen suç ve günahların çocuklarımızı etkileyeceğini iyi anlamış olsaydık, anne babalar antlaşma sorumluluğuna ve sakramentlere karşı daha dikkatli bir yaklaşım içinde olacaktı.

II. Vaftizin mühür ve işaretleri hakkında düşünelim

1-) Mesih'le Birleşmenin İlanı:

Galatyalılar 3:27 Vaftizde Mesih'le birleşenlerinizin hepsi Mesih'i giyindi.

Evlilik ile iki insan tanıklar önünde Tanrısal bir onay ve bereket alarak birleşirler. Böylece iki insan bir olurlar. İki kişi, kadın ve erkek yaptıkları bu antlaşmanın neticesinde birbirlerine yüzük verirler. Bu yüzükler Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'ta yaptıkları antlaşmanın simgesidir. Bu yüzükler, çiftlere birbirleriyle yaptıkları antlaşmayı hatırlatır. Bu anlamda yüzükler bir süs eşyası olmaktan öte, bir insanın diğer bir insana verdiği bir antlaşma sözünün sembolüdür. Benzer şekilde vaftiz ise; insan ile Tanrı'nın diri Sözü olan Mesih arasındaki birleşmeyi ifade eder.

Giydiğimiz giysiler bazen zevkimizi ve karakterimizi, bazen işimizi, bazen sosyal konumumuzu doğrudan veya dolaylı olarak yansıtır. Vaftizde, Mesih ile olan bu birleşme sonucunda kişi, hayatında Mesih'i yansıtacaktır (yansıtmaya çağırılmıştır).

Tanrı ile olan birliktelik geliştikçe Mesih'in kendisi de o kişide parlayacaktır. Vaftiz üzerimizdeki elbise gibi Mesih'i dışarı yansıtmaya başladığımız bir yaşam değişikliğinin işaretidir (öyle olmasına çalışmalıyız).

2-) Tövbe:

Luka 3:7 Yahya, vaftiz olmak için kendisine akın eden kalabalıklara şöyle seslendi: «Ey engerekler soyu! Gelecek olan gazaptan kaçmanız için sizi kim uyardı? 8Bundan böyle tövbeye yaraşır meyveler verin! Kendi kendinize, 'Biz İbrahim'in soyundanız' demeye kalkmayın. Ben size şunu söyleyeyim: Tanrı, İbrahim'e şu taşlardan çocuk yaratacak güçtedir. 9Balta daha şimdiden ağaçların köküne dayanmıştır. İyi meyve vermeyen her ağaç kesilip ateşe atılacak.» 10Halk ona, «Öyleyse biz ne yapalım?» diye sordu. 11Yahya onlara, «İki mintanı olan, birini hiç mintanı olmayanla versin; yiyeceği olan da bunu hiç yiyeceği olmayanla paylaşsın» cevabını verdi. 12Bazı vergi görevlileri de vaftiz olmaya gelerek ona, «Öğretmenimiz, biz ne yapalım?» dediler. 13Yahya onlara, «Size buyrulandan daha çok vergi almayın» dedi. 14Bazı askerler de ona, «Ya biz ne yapalım?» diye sordular. O da onlara şöyle dedi: «Kaba kuvvetle ya da yalan suçlamalarla kimseden para koparmayın, ücretinizle yetinin.».

Mesih ile olan bu birleşme sonucunda kişi bundan böyle Mesih'e ait olduğunu ifade eden bir yaşama çağrılmış olur. Vaftizci Yahya'nın hizmetinde vaftiz çağrısı kadar etkin olan diğer bir şey ise tövbe çağrısıydı. Bu anlamda vaftiz tövbekar bir yaşam için Mesihsel bir kutsama almak demektir. Tövbekar bir yaşamı yaşayacak gücü ve desteği Mesih'te aramak demektir. Vaftiz olan kişi artık yaşantısını değiştirmiştir.² Evlilik andının işareti yüzükler olduğu gibi, tövbe dolu bir yaşam andının da işareti ve mührü vaftizdir. Yahya vaftiz için tövbe çağrısında bulunduğunda şu konulara dikkatimizi çeker :

a-) 'tövbeye yaraşır meyveler verin'

İnsanlar gelecek olan bir yargıdan kaçmak istemektedir. Diğer yandan vaftizin temsil ettiği bereketlerin getirdiği sorumlulukları yerine getirmek istemezler. Yahya "tövbe edin" dediği zaman anlatmak istediği şey hayatımızı değiştirmemiz gerektiğidir. Burada tövbe olarak çevrilen kelime (Metanoeo) orjinal metinde 'Aklını ve amacını değiştirmek, yönünü değiştirmek' anlamını içermektedir. Görülüyor ki, ruhsal meyve üzülp ağlamakla çıkmıyor. Bütün aklımızla ve bütün yüreğimizle dönmekle, kendimizi Tanrı'ya vermekle oluyor.

b-) 'Biz İbrahim'in soyundanız' demeye kalkmayın

Bu ayette tövbe eden kişinin gururdan uzak kalması gerektiğine dikkat çekilir. O devirde Yahudiler kendilerini diğer uluslardan üstün görürlerdi. İbrahim soyundan oldukları için diğer ulusları aşağı bir millet olarak görürlerdi. Oysa Tanrı kişileri İbrahim'in adından dolayı değil, kendi lütfundan dolayı bağışlayacaktır. Kişiler kurtuluş güvencesini başka kişilerin adından değil Tanrı'nın kutsal merhametinden almalıdırlar. Dolayısıyla Yahya Peygamber tövbeden bahsederken Tanrı'dan başka şeylere güvenmekten dönmeyi, kendisini başka ırk ve milletlerden üstün görmekten dönmeyi bahsetmekteydi. Kişi gururdan dönerek, kendisini insanlık ailesinin bir ferdi olarak

² Kilise, yaşamında değişiklik gördüğü yetişkinleri vaftiz eder

görmeli ve alçakgönüllülüğü giyinmelidir. Kurtuluş kalıtsal olarak aileden çocuklara geçen bir şey olmadığı için, İbrahim'in soyundan olmanın yeterli olacağını düşünenlere Yahya'nın cevabı Şeria nehrinin taşlarını göstermek olur. "*Tanrı İbrahim'e şu taşlardan çocuk yaratacak güçtedir.*" Eğer cennette İbrahim'e çocuk gerekseydi, bu gururlu bir kimse olmasın diye Tanrı taşlardan çocuk yaratarak İbrahim'e vermeyi tercih ederdi. Kendini başka milletlerden üstün gören gururlu kişileri Tanrı İbrahim'e çocuk olarak yakıştıramayacaktır.

c-) İyi meyve vermeyen her ağaç kesilip ateşe atılacak

Ayet bize tövbe etmenin aynı zamanda meyve vermek olduğunu gösterir. Meyve ise Rab ile yürümenin sonucunda oluşur. Kişi Rab'bin lütfunu tadar, tövbe eder. Rab ile girdiği bu ilişki onun hayatını değiştirir. Çünkü kişi benliğin işleri olan *Ahlaksızlık, pislik, sefahat, putperestlik, büyüculük, düşmanlık, çekişme, kıskançlık, öfke bencil tutkular, ayrılıklar, bölünmeler, çekememezlik, sarhoşluk, çılgınca eğlencelerden arınmıştır* (Galatyalılar 5.19-20). Kutsal Ruh'un kişi üzerinde çalışması neticesinde kişi meyve verir. Bunun anlamı şudur: *Sevgi, sevinç, esenlik, sabır, şefkat, iyilik, bağlılık, yumuşak huyluluk, özdenetim*, tövbe eden kişinin hayatında gittikçe artan bir şekilde ortaya çıkmaya başlar (Galatyalılar 5:22-23). Kişinin yüreğindeki bu değişiklikler onun toplumsal hayatında da değişiklikler yapar.

d-) İki mintanı olan, birini hiç olmayana versin; yiyeceği olan da bunu hiç yiyeceği olmayanla paylaşsın

Yahya'nın öğretisinde tövbe edip meyve vermek; aynı zamanda kendinde olanı başkalarıyla paylaşmak demektir. Kişi kendinde olan meyve sonucunda artık kötü olanı yapamayacağı gibi, iyi işlerle³ Kurtarıcı Tanrı'ya teşekkür etmektedir. Kendisine bağışlandığı gibi, kendisi de başkalarına cömert olmak istemektedir. Artık kişi başka insanlar ve insanlık için kaygı duymaktadır.

e-) "Size buyrulandan daha çok vergi almayın... Kaba kuvvetle ya da yalan suçlamalarla kimseden para koparmayın, ücretinizle yetinin"

O devirde sistem yanlış kullanılmaya müsaitti. Yetki ve güç sahibi insanların haksız kazanç edinmeleri zor değildi. "*Komşunu kendin gibi sev, komşunun malına göz dikme*"⁴ diyen ayette olduğu gibi Tövbe eden kişi artık haksızlıktan kaçınan biri olmalıdır. Artık kimsenin malına göz dikmemelidir. Zorbalık, haksızlık, iftira, haksız kazanç kişinin hayatından çıkmalıdır. Kişi sahip olduklarıyla yetinmeli yani açgözlü olmamalıdır. Yani Müjde sosyal yaşamın her alanında işleri ve sözleri belirlemelidir.

Yahya günahların bağışlanması için halkı tövbe vaftizine çağırıyordu.⁵ Pentikost günü Elçi Petrus aynı çağırışı yineliyordu: ...**Tövbe edin, ... vaftiz olun...**⁶.

I.Korintliler 6:9-10 Günahkârların, Tanrı'nın Egemenliğini miras almayacağını bilmez misiniz? Aldanmayın! Ne cinsel ahlaksızlık yapanlar, ne puta tapanlar, ne zina edenler, ne cinsel sapıklar, ne eşcinseller, ne hırsızlar, ne açgözlüler, ne ayyaşlar,

³ İyi İşler: Heidelberg İlmihali 62-64, 86, 91. Westminster İnanç Açıklaması XVI/1-7

⁴ Levililer 19.18, Çıkış 20.17

⁵ Markos 1:4

⁶ Elçilerin İşleri 2:38

ne sövücüler, ne de soyguncular Tanrı'nın Egemenliğini miras alacaklardır. 11 Bazılarınız böyleydiniz; ama yıkandınız, kutsal kıldınız, Rab İsa Mesih'in adıyla ve Tanrımızın Ruhunu aracılığıyla aklandınız.

Bu ayet vaftizdeki temizlemeye (tövbe etmek ve meyve vermek) işaret ederek “yıkandınız, kutsal kıldınız” ifadelerini kullanır. Bazı kişiler bu ayetleri önce tövbe, sonra vaftiz tezi için kullanırlar. Onlara göre küçük çocuklar tövbe edecek yaşa gelene kadar, bağışlananın ne olduğunu anlayana kadar vaftiz için beklemelidirler. Ancak böyle bir tez bize bağışlanma için tövbe etmenin yeterli olduğu öğretisini getirir ki, bu yanlıştır.⁷ Bağışlama Tanrı'nın işidir. Bağışlanma satın alınabilen bir mal değildir. Bağışlama Tanrı'nın doğasında olan bir şeydir. Tanrımız bağışlayan bir Tanrı'dır. Tövbe ile Tanrı'nın zaten bizim için yapmış olduğu bağışlamayı alıyoruz. Bu anlamda **vaftiz bir tövbe sakramenti değil, bir bağışlanma sakramentidir**. Vaftiz için tövbe edecek yaşa gelmeyi beklemek, vaftizi **kişisel bir tanıklık olayı** haline dönüştürür. Ancak Kutsal Kitap'ta vaftiz kişinin tanıklığından daha fazla TANRI'NİN TANIKLIĞINA DAİR BİR İŞARETTİR.

*Tövbe, günahların bağışlanması için tek başına yeterli değildir; bağış yalnızca Tanrı'nın Mesih'te sunduğu karşılıksız lütufla gerçekleşir.*⁸

3- Günahların Bağışlanması:

Markos 1:4 Böylece Vaftizci Yahya çölde ortaya çıktı. İnsanları, günahlarının bağışlanması için tövbe edip vaftiz olmaya çağırıyordu.

Tövbe eden kişinin günahları İsa Mesih'te sunulan karşılıksız lütufla bağışlanmıştır. Bu anlamda Vaftiz; günahların affını simgelemektedir. Kişinin günahlarını yalnızca İsa Mesih'in kutsal kanının temizlemeye yeterli olduğunun işaretidir. Vaftiz günahlarının affı için yalnızca İsa Mesih'in çarmıhta akan kanının yeterli olduğunu, O'nun günahı kaldıran bir kurban sunusu olarak sunulduğuna işaret eder.

4- Yeniden Doğmak:

Titus 3:4-6 Ama Kurtarıcımız Tanrı, iyiliğini ve insana olan sevgisini açıkça göstererek bizi kurtardı. Bunu, doğrulukla yaptığımız işlerden dolayı değil, kendi merhametiyle, yeniden doğuş yıkamasıyla ve Kurtarıcımız İsa Mesih aracılığıyla üzerimize bol bol döktüğü Kutsal Ruh'un yenilemesiyle yaptı.

Bizleri İsa Mesih'te bağışlayan merhametli Tanrımız, Kutsal Ruh aracılığıyla yeniden doğmamızı sağlamaktadır. Vaftiz, bizlerin yeni bir hayat için yenilenmeye olan ihtiyacımızın yalnızca Kutsal Ruh'ta karşılandığını gösteren bir mühürdür. Mesih'le birleşen ve günahı bağışlanan kişi Kutsal Ruh aracılığı ile yeniden doğarak artık yeni bir yaratık olmuştur. İsa Mesih bizleri günaha köle ve nefret dolu bir yaşamdan kurtardığı gibi bizlerin doğruluğu olmuştur. Yeniden doğuş yıkamasıyla bizlere yeni bir yaşam vermiştir.

⁷ Westminster İnanç Açıklaması XV

⁸ Efesliler 1:7-8, Romalılar 3:24 (Heidelberg İlmihali 87-90, 114. Westminster İnanç Açıklaması XV/1-6)

Ancak kişiler vaftiz oldukları için yeniden doğmazlar. Yeniden Doğuş Kutsal Ruh'un bir işidir. Yeniden doğuşu bize veren iman değildir. Bize imanı veren Yeniden Doğuşumuzdur. Yani Yeniden doğmadıkça inanıp iman edemeyiz.⁹

5- Tanrı'nın Çocuğu Olmak:

Galatyalılar 3:26 Çünkü Mesih İsa'ya iman ettiğiniz için hepiniz Tanrı'nın oğullarısınız. 27 Vaftizde Mesih'le birleşenlerinizin hepsi Mesih'i giyindi.

Tanrı akladığı günahkarı Mesih'te kutsayıp neticesinde evlat edinmiştir. İsa Mesih'in beden alarak yeryüzüne gelip, aramızda yaşadığına ve bizim günahımız için haça gerildiğine olan iman bizleri Tanrı'nın evlatları yapmıştır. Tanrı'nın çocuğu olarak artık Tanrı'nın lütuf tahtına cesaretle yaklaşabiliriz. Artık göksel krallığın sahibiyiz, mirasçılarız. Tanrı'nın çocuğu olmak, Tanrı ile aramızdaki bozuk olan ilişkiyi düzelttiği gibi insanlık ailesi olan ilişkimizi de yeniden düzenleyecektir. Kişi İsa Mesih'te yeni bir aileye ve kardeşlere sahiptir. Bu da yeryüzünde sahip olabileceğimiz en büyük zenginliktir.

6- Sonsuz Yaşama Kavuşmak:

Romalılar 6:4 Baba'nın yüceliği sayesinde Mesih nasıl ölümden dirildiyse, biz de yeni bir yaşam sürmek üzere vaftiz yoluyla O'nunla birlikte ölüme gömüldük. 5Eğer O'nunkine benzer bir ölümden O'nunla birleşmişsek, O'nunkine benzer bir dirilişte de O'nunla birleşeceğiz.

Vaftizinde günaha ölümlerle Mesih ile birleşen kişi, Mesih ile devam eden birlikteliğinin sonucunda sonsuz yaşama kavuşacaktır. Bu anlamda vaftiz bizlere Mesih'in ölümünü ve dirilişini hatırlatır. Ölümü yenmiş olan Mesih kilisenin diriliş ve çürümezlik umududur. Vaftiz günaha ölmeyi, ölüm aracılığı ile Mesih'le birleşmeyi temsil etmektedir. Mesih'e ait olarak bir ölümden birleşenler, Mesih'te gerçekleşmiş olan dirilişte de O'nunla birleşeceklerdir. Yani imanlı kişi sonsuz yaşamı alacaktır. Ve vaftiz bunu kişiye hayatı boyunca hatırlatan bir işarettir.

7- Görünen Kiliseye Katılmak:

1.Korintliler 12:13 İster Yahudi ister Grek, ister köle ister özgür olalım, hepimiz bir beden olmak üzere aynı Ruh'ta vaftiz olduk ve hepimizin aynı Ruh'tan içmesi sağlandı.

Vaftiz ve tövbe, tüm yeryüzündeki ırkları bir görmeyi gerektirir. İster Yahudi, ister Grek, İsa Mesih'te birleşmiş her kişi Göksel Baba aracılığı ile kardeşlerdir. Vaftiz, bu kişilerin ait olduğu Kutsal Evrensel ve Elçisel Kilisenin bir işaretidir. İsa Mesih'in Ruhani bedenini yeryüzünde teşkil eden topluluk farklı dillerden, farklı uluslardan, farklı kültürlerden oluşur. Vaftiz, gözle görünen kilise¹⁰ dediğimiz, farklılıklarımızın BİR olduğu, Tanrı'nın bu dünyadaki kilisesine üyeliğimizi gösteren bir işarettir. Kişi, vaftiz olduğu kiliseyi ve üyelerini kendi ailesi olarak görür. Bu sebepten vaftiz; Mesih ile birleşme ve halkıyla olan beraberliğimizin simgesi ve mührüdür.

Özet olarak; Mesih ile birleşmiş, tövbe etmiş ve bağışlanmış, Kutsal Ruh aracılığı ile yeniden doğan, Tanrı'nın çocuğu olma ayrıcalığı bağışlanmış ve sonsuz yaşama

⁹ Westminster İnanç Açıklaması (lütuf ve çağrı: X/4; XVI/7, yeniden doğuş: X/1-3, kurtaran İman: XI/2; XIV/1-3, aklanma: XI/1-5, kutsallaşma: XIII/1-3)

¹⁰ Westminster İnanç Açıklaması XXV/1-6, Heidelberg İlmihali 54

kavuşmuş kişi artık Rab İsa Mesih'e aittir. Bütün bunlar <Mesih öğrencisi> olmamız için bizlere bağışlanan lütuflardır. <Göksel mirasın> şimdiki zamanda bize bağışlanan işaretleridir.

Böylece vaftiz göksel kimliğimizi hayatımızın her anında bize hatırlan bir işarettir. Ölüm zamanı dahil, hayatın bütün zorluk ve denenmelerinde vaftiz bizlere Mesih'te sahip olduğumuz kimliğimizi, Mesih'te vaat edilen bereketleri hatırlatır ve bunları sıkı tutmak için teşvik eder.

Vaftizde Konuşan Tanrı

Sakramentler kilisenin hizmeti, tanıklığı ve tapınışının bir parçası olarak Tanrı'nın düzenlediği ve emrettiği lütuf araçlarıdır. Bu yüzden vaftize insanın işi düzeyinden değil, Tanrı'nın emri olarak bakarız. Vaftizde Atalarımızın Tanrısı'nın bizim Tanrımız olarak ilan edilmesi ve adının çağırılması, vaftiz olan kimsenin tanıklığı olması bakımından değerlidir. Çıkış (15:2) ezgisini hatırlayın: <<Rab gücüm ve ezgidir, O kurtardı beni. <O'dur Tanrım> derken kişisel bir kurtarıcıdan bahseder ve sonra <O'dur babamın Tanrısı>> dediğinde *"Atalarımın Tanrısı benim Tanrım'dır"* şeklinde bir tanıklık içine girmiş olur.

Yani insan tanıklığının sonucu olan bir vaftizden bahsetmiyoruz. Vaftizin, bundan sonraki yaşam boyunca bizim tanıklığımızın temeli olduğu bir başlangıçtan söz ediyoruz.

Antlaşma'nın mühür ve işaretleri olarak bize verilen vaftiz, Tanrı'nın özel bir şekilde sözünü, gücünü, lütfunu, bereketlerini bize konuştuğu bir armağandır. Çocuklar "anlamasa" bile Tanrı sakramentler aracılığı ile kendisini sözsüz olarak, Kutsal Ruh'un gücüyle açıklamaktan hoşnut olmuştur.

Bazen Hristiyanlar önce iman, sonra vaftiz tezini ileri sürerler. Bu şekilde vaftizin Tanrı Sözü'nü anlayabilen yetişkin kimseler için olduğunu kabul ettirmeye çalışırlar. Ancak bu tez vaftizi, insan tanıklığının işi olarak göstermektedir. Vaftiz kişiye bağlı, kişinin tanıklığına ve işine bağlı bir duruma düşerse, lütuf sakramenti olmaktan çıkar. Bu durumda insan [ve insanın kararı] vaftizin (yani Tanrı emrinin) önünde ve merkezinde yer alır. Fakat sakramentlerde insana konuşan Tanrı, vaftizin de Rabbin Sofrası'nın da merkezinde yer alır.

Vaftizde Tanrı işler, Tanrı konuşur; çünkü vaftizi emreden O'dur. Bu yüzden çocukların vaftiz olması gerektiğini düşünen Hristiyanlar vaftizde önceliğin Tanrı'nın olduğunun bilincindedir. Çünkü vaftizde biz Tanrı'ya değil, Tanrı bize sesleniyor.

Tanrı kendi kutsal vaadini neden çocuklara konuşmasın ki?

Biz yetişkinler olarak bebeklere konuşmuyor muyuz? Anne ya da baba olarak bebeklere konuşup şarkı söylemiyor muyuz. Çocuğun bizim seslenişimize verdiği tepkiyi onun yüzündeki ifadelerden ya da el ayak hareketlerinden anlamak, hepimiz için heyecan vericidir.

Konu vaftize gelince anlayışa sahip yetişkin birine odaklanırken, bebek ve çocuklara sevgi sözleri söylemiyor muyuz? Acıktığını sormuyor muyuz? Bebeklerin cevap

veremeyeceklerini bildiğimiz halde onlara konuşmayı, şarkı söylemeyi, soru sormayı devam eden bir ilişkinin parçası olarak görürüz.

Öyleyse Tanrı'nın antlaşma sevgisini, vaatlerini, bereketlerini gelip bebeklere konuşmasını imkansız göremeyiz.

İlk iki yüzyıl boyunca kilise tarihinde çocuk ya da yetişkin vaftizi konusunda herhangi bir tartışma olmamıştır. Kilise babalarından Tertullian bu konuyu tartışmaya açana kadar bebek (ve çocuk) vaftizinin havarilerden beri devam eden kilisenin hizmetinin ve tapınışının bir parça olduğunu anlayabiliriz.

Kilisenin bir önceki kuşaktan (*elçilerden beri*) gördüğü ve aklında kalan mantıklı bir yönlendirme vardı. Onlar kendilerinden önceki kuşaklarda bebeklerin vaftizine tanık olmuşlardı. Kutsal Kitap'ta bebek vaftizine yönelik çok kesin yasak olmadığı gibi, Tanrı'nın vaftiz konusundaki isteği ile ilgili antlaşmaya dayanan Lütuf Müjdesi bunun gerekli bir sonuç olduğunu göstermektedir.

Sünnet ve Vaftiz

Eski Antlaşmadaki sünnet sakramenti Yeni Antlaşmadaki vaftiz sakramenti ile yer değiştirmiş oldu.

Lütuf Antlaşmasının görünür bir işareti olarak sünnet verilmişti. Sünnet sakramenti ile antlaşma vaadi altında Tanrı'ya ait bir halk olan İsrail, bu şekilde dünyadan ayrılmış oluyordu. Böylece 'İsrail ve diğer uluslar' kavramı daha nettir. Çünkü bu kavram İbrahim'in Tanrısı'na iman edenler ile başka şeylere inanan diğer bütün dillerden ve halklardan kimseleri kesin bir şekilde ayırıyordu.

Tanrı sekiz günlük bebekler dahil bu Antlaşmanın altında olan her erkeğin sünnet olmasını istedi. Yeni Antlaşmada Sünnetin ifade ettiği anlam, Yeni Antlaşmada vaftiz ile ifade edilmektedir (Yaratılış 12:1-3; 15:5-6; 17:9-12, Koloseliler 2:11-12).

Koloseliler 2:11 Ayrıca <Mesih'in gerçekleştirdiği sünnet> sayesinde bedenin benliğinden soyunarak elle yapılmayan sünnetle O'nda sünnet edildiniz. 12 Vaftizde O'nunla birlikte gömüldünüz, O'nu ölümden diriltiren Tanrı'nın gücüne iman ederek O'nunla birlikte dirildiniz.

Yeremya 4:4 Yüreğinizi sünnet edin (Yasanın Tekrarı 10:16)...

Yasanın Tekrarı 30:6 Tanrın RAB senin yüreğini ve zürriyetinin yüreğini sünnet edecek...

Sünnetin dışsal değil içsel bir konu olduğunu vurgulayan bu literal tercüme ayetlere bakın. Sakramentin doğasına uygun bir açıklama getiriyor. Tanrı'nın iç varlığımızda yaptığı şeye dikkat çekiyor. Burada simge ile simgelenen şey arasındaki ruhsal bağ belli oluyor. Benzer şekilde Koloseliler 2. Bölümdeki bu ayetler Mesih'in vaftizinin, sünnetin yerini aldığını, sünnetin ruhsal anlamına uygun olarak vaftizin aynı değerde olduğuna dikkat çekiyor.

Mesih İsa'nın ölümüne ve dirilişine olan iman ile vaadin çocukları, Tanrı'nın mirasına sahip olarak vaftiz olmaktadır.

Böylece yetişkin yaşta iman edip vaftiz olan anne ve babalar, kendi çocuklarını bu kutsal vaat altında korumak ve öyle büyütmek için vaftiz antlaşması altına getirmektedirler. Vaftiz, sünnette olduğu gibi dünyadan Tanrı'ya ayrılmış bir olduğumuzu simgelemektedir.

Yani bebekken sünnet olup ilerleyen yaşlarda iman açıklaması yapan bir kişinin sorumluluğu, bebekken vaftiz olan bir kişinin büyüdüğüce aldığı sorumluluk gereği imana dayalı yaşamda ilerlemeye devam etmesiyle aynıdır.

Kutsal Yazı "İbrahim Tanrı'ya iman etti, böylece aklanmış sayıldı" derken, İbrahim sünnet olmadan önce verilmiş olan doğruluğa (aklanma) dikkat edin (Romalıları 4:3, 4:9-10).

Öyleyse sünnet ve vaftiz arasındaki sürekliliğe bakarak yetişkin yaşta iman edip vaftiz olanların çocuklarını vaftize getirmeleri, iman edip sünnet olan İbrahim'in çocukları vaftize getirmesiyle aynıdır (Yaratılış 15:6 krş. 17:10).

Koloseliler 2:11-12 ayetlerini tekrar hatırlarsak, vaftizde Mesih'le birleşmemiz O'nun ölümünde ve dirilişinde O'nda ve Kutsal Ruh aracılığı ile dir:

I.Korintliler 12:13 İster Yahudi ister Grek, ister köle ister özgür olalım, hepimiz bir beden olmak üzere aynı Ruh'ta vaftiz edildik ve hepimizin aynı Ruh'tan içmesi sağlandı.

Romalılar 8:9 Ne var ki, Tanrı'nın Ruhu içinizde yaşıyorsa, benliğin değil, Ruh'un denetimindesiniz. Ama içinde Mesih'in Ruhu olmayan kişi Mesih'in değildir.

Böylece vaftizi Söz ve Kutsal Ruh aracılığı ile gerçekleşen bir şey olarak düşünüp öyle konuştuğumuzdan, bunu parçalara ayırmamız gerekmemektedir. Yani Kutsal Ruh'un gizemli işleyişiyle (Yuhanna 3:8), özgür bir şekilde çalıştığını göz önüne alırsak, Kutsal Ruh işlerden, kişilerden bağımsız olarak çalışır. Bu yüzden de Mesih'e ait olmak ve Kutsal Ruh'la dolmak aynı şeydir. Birbirinden farklı şeyler değildir.

Böylece Vaftizimizin işaretlerine bakıp imanla yaşamamız, Kutsal Ruh'un denetiminde yaşamamızla aynı şeydir.

İbrahim'in iman edip aklanması ardından gelen sünnet mührü (Yaratılış 17:5-10), Antlaşma töreninin (15:1-18) bir işareti olarak verilmiştir. İbrahim'in iman ve sünneti kişisel bir şey olmanın ötesindeydi; çünkü bunlar Antlaşma çatısı altında gerçekleşiyordu. İbrahim'in İshak'a baba olması kişiye özel bir durumun ötesinde bir şeydi. Çünkü İbrahim bu antlaşmaya baba olarak katılmıştı (bütün ulusların babası...). Dolayısı ile İbrahim'in imanı, İbrahim'in ev halkını etkilemiştir.

Bu yüzden Tanrı, İshak dahil, bütün antlaşma çocuklarının antlaşma mührünü alması için büyüüp yetişkin olmasının beklenmesini gerekli görmedi. İbrahim yetişkin bir yaşta antlaşma altına girdi ve antlaşmanın bereketleriyle birlikte sorumlulukları altında yaşadı. İshak antlaşma altında doğdu, antlaşmanın bereketlerinin altında büyüdü. İshak gibi antlaşma çocukları, taşıdığı antlaşma işaretiyle yaşam boyu Tanrı'ya izlemeye davet edilmiştir.

Böylece sünnet gibi vaftiz de çocukları anlayışlarının en başından itibaren bu Tanrı'yı sevmeye ve izlemeye çağırır.

Sünnet sakramenti, Mesih'in zamanına kadar yürürlükte kalmıştır. İster yetişin yaşta ister bebekken sünnet olmuş olsun, Antlaşma ve sakrament bir yetişkine ne ifade ediyorsa, anlamı çocuklar için de aynıydı.

Yeşaya 52:1 Uyan, ey Siyon, uyan, kudretini kuşan. Ey Yeruşalim, kutsal kent, güzel giysilerini giy. Çünkü sünnetsizlerle murdarlar kapılarından asla içeri girmeyecek artık.

Bu ayet, Tanrı halkının (antlaşma halkının) diğer uluslardan antlaşma işareti olan sünnet ile ayrıldığına dikkat çekiyor (*tıpkı vaftizde olduğu gibi*).

Yasanın Tekrarı 30:6 <<Sizin ve çocuklarınızın yüreğini <sünnet edecek.>> Öyle ki, O'nu bütün yüreğinizle, bütün canınızla sevesiniz ve yaşayasınız.

Yani kutsal sakramentler işaret ettiği ruhsal gerçeklik için kişiyi istekli olmaya çağırmaktadır.

Bu ayet ise içsel temizliğin yani ruhsal paklığın dışsal işareti olan sünnetin, Tanrı'yı içtenlikle sevmemiz ve Tanrısal yaşamamız için bir işaret ve çağrı olduğuna dikkat çekiyor. Sünnet, arınmanın ve günahlı benliğin bedenden (yaşamdan) atılmasını antlaşma halkının pak kılınmasını anlatıyordu. Böylece kişiler sünnet mührünü alarak antlaşmadaki ruhsal sözlere sahip oluyordu.

Yeşaya 52:1 ayetine tekrar bakalım. Tanrı'nın *sünnet* kelimesini *kurtuluş* kelimesi yerine kullandığı açıktır:

Hezekiel 44:9 Egemen RAB şöyle diyor: <Yüreği ve bedeni sünnet edilmemişlerden,> İsrail halkı arasında yaşayan yabancılardan <hiçbiri tapınağıma girmeyecek.>

I.Samuel 14:6 Yonatan silahını taşıyan genç hizmetkârına, "Gel, şu <sünnetsizlerin> ordugahına gidelim" dedi, "Belki RAB bizim için bir şeyler yapar. Çünkü gerek çoklukta, gerekse azlıkta RAB'bin zafere ulaştırmasına engel yoktur.

Böylece sünnet için ya da sakramentler için "kişiyi kurtarıyor mu?" sorusu düşünülebilir. Sünnet sakramenti (veya vaftiz sakramenti) kurtuluşun işareti ve mührüdür.

Romalılar 4:9 Bu mutluluk yalnız sünnetliler için mi, yoksa aynı zamanda sünnetsizler için midir? Diyoruz ki, "İbrahim, imanı sayesinde aklanmış sayıldı." 10 Hangi durumda aklanmış sayıldı? Sünnet olduktan sonra mı, sünnetsizken mi? Sünnetliyken değil, sünnetsizken... 11 İbrahim daha sünnetsizken imanla aklandığının kanıtı olarak sünnet işaretini aldı. Öyle ki, <sünnetsiz oldukları halde iman edenlerin hepsinin babası olsun, böylece onlar da aklanmış sayılsın.>

Tanrı antlaşma işaretinin bebeklerden itibaren ev halkına verilmesini, kurtuluş işaretinin kendi halkında olmasını istemiştir. Böylece Eski Ahit halkı çocuklarını sünnete götürürken, Yeni Ahit halkı çocuklarını vaftize götürmüştür.

Çünkü çocuklar da Antlaşmanın altındadır, bebekler ve çocuklar da Tanrı'nın ev halkının üyeleridir (krş. Çıkış 10:9; 20:8-11, Yaratılış 17:1-14). Böylece antlaşmanın emir ve yasakları altında bir disiplin ve terbiye ile gelen yaşam içinde Kutsal Kitap bilgisi, iman yaşamı korunarak, kurtuluş bereketleri gelecek kuşaklara aktarılacaktı (Yasanın Tekrarı 4:9 krş. Yoel 2:15-16).¹¹

I.Korintliler 7:14 Çünkü iman etmemiş koca, karısının aracılığıyla, iman etmemiş kadın da kocasının aracılığı ile kutsanır. Aksi halde çocuklarınız kutsanmamış olurdu. Şimdiyse kutsaldırlar.

Tanrı'nın antlaşma halkına dahil olan bebekler ve çocukların, antlaşma altında bereketlendiklerini görüyoruz. Yani Tanrı çocuklara bereketleri sunmak için onların yetişkin bir yaşa gelip iman açıklaması yapmasını beklememiştir.

Lütuf antlaşması Mesih'ten önce de Mesih'ten sonra da aynı karakterdedir. Mesih'ten önce kan ile gerçekleşen sakramentler, Mesih'ten itibaren kansız olarak gerçekleşmek üzere aynı önemle Tanrı halkının yaşamında var olmaya devam etmiştir.

Sakramentler ruhsal yönüyle Mesih'e ve sağladığı yararları bizlere getiren lütuf araçlarıdır. Yetişkinler kadar çocukların da Mesih'in lütfuna muhtaç olduğunu düşündüğümüz için, Adem çocukları (günahkarlar) Tanrı'nın çocukları olsun diye (İbraniler 9:15), Eski Antlaşma halkının beklediği mükemmel, kutsal kurban olmak üzere <<Mesih dünyamıza indi (Yuhanna 1:29); lütuf ve gerçek ile dolu olarak aramızda yaşadı; biz insanlar ve kurtuluşumuz için çarmıha gerildi, acı çekti ve gömüldü, Kutsal Yazılar uyarınca üçüncü gün dirildi, göğe yükseldi ve Baba'nın sağında oturdu.>>

Mesih'in tek seferde tüm zamanlar için gerçekleştirdiği çarmıh zaferi her yaştan Tanrı halkı içindir.

Matta 19:13-14 O sırada bazıları küçük çocukları İsa'nın yanına getirdiler; ellerini onların üzerine koyup dua etmesini istediler. Öğrenciler onları azarlayınca İsa, "Bırakın çocukları" dedi. "Bana gelmelerine engel olmayın! Çünkü Göklerin Egemenliği böylelerininindir." 15 <Ellerini onların üzerine koyduktan> sonra oradan ayrıldı.

Mesih'in bu ayetlerde yaptığı şeyi çocuk vaftizine temel olarak gösteremeyiz. Ancak buradaki olay vaftizin temeline giden, Antlaşma düşüncesinin derinliğine bizleri götürmektedir. Bu durum İsrail'in tarihinde bilinen ve halen yürürlükte olan bir şeye işaret etmektedir: Antlaşma ve antlaşmanın vaatleri, Tanrı halkı olmanın bereketleri ve antlaşmanın krallık ve umudu, antlaşmanın kurtuluş ve güvencesi çocuklarımıza ve bebeklerimize tereddüt etmeden verilmelidir (krş. Yaratılış 48:14).

Benzer şekilde bu ayetlerde Mesih'in yeryüzündeki hizmeti boyunca kutsama verirken yetişkin ya da çocuk ayrımı yapmadığını görüyoruz. Yoel (2:15-16) ve Petrus'ta

¹¹ Yasanın Tekrarı 4:9 Ancak gördüklerinizi unutmamaya, yaşamınız boyunca aklınızdan çıkarmamaya dikkat edin ve uyanık olun. Bunları <çocuklarınıza, torunlarınıza anlatın.> Yoel 2:15 "Siyon'da boru çalın, Oruç için gün belirleyin, özel bir toplantı yapın. 16 Halkı toplayın, topluluğu kutsal kılın, Yaşlıları bir araya getirin. <Çocukları, hatta emzikte olanları toplayın.> Güvey odasından, gelin gerdeğinden çıkıp gelsin.

(Elçilerin İşleri 2:38-39) gördüğümüz antlaşma temelli bütünlük, Mesih'in buradaki hizmetinde de nettir (çocukları bana gelmelerine engel olmayın).

I.Korintliler 7:13 Bir kadının kocası iman etmemişse ama kendisiyle yaşamaya razıysa, kadın onu boşamasın. 14 Çünkü <<iman etmemiş koca karısı aracılığıyla, iman etmemiş kadın da imanlı kocası aracılığıyla kutsanır. Yoksa <çocuklarınız murdar olurdu. Ama şimdi <kutsaldırlar.>>

Bu ayetlerde yine ataların imanından dolayı ev halkının bereketlenmesinin bir örneği daha karşımıza çıkıyor. Eğer ailede bir kişi imanlı ise, o ev halkının dolayısı ile çocukların da kutsal olduğunu öğretmektedir. Öyleyse bu kutsal çocuklar vaftiz sırrından mahrum edilmeli midir? Tanrı, çocukları antlaşmaya dahil ettiğine göre, antlaşma altında tapınan halka çocuklar ve bebekler de dahil olduğuna göre biz neden çocuklarımızı antlaşmanın dışında görelim ki?

İşte bu yüzden Musa Antlaşma sözlerini okurken ve açıklarken, *“El attığınız her işte başarılı olmak için bu antlaşmanın sözlerini yerine getirmeye dikkat edin”* diyerek yetişkin ve anlayışa sahip insanlara sesleniyordu; ancak çocukları antlaşmanın dışında bırakmamıştı. Bu yüzden onlara şöyle dedi (Yasanın Tekrarı 29:9-11):

Yasanın Tekrarı 29:10 Bugün hepiniz -önderleriniz, oymak başlarınız, ileri gelenleriniz, görevlileriniz, bütün öbür İsraili erkekler, çocuklarınız, karılarınız, aranızda yaşayan ve odununuzu kesen, suyunuzu taşıyan yabancılar- Tanrınız RAB'bin önünde duruyorsunuz.

Yine Yeşu İsrail'in ihtiyarlarını, başlarını, hakimlerini ve reislerini çağırıp Tanrı'nın önünde durdukları zaman yaptığı konuşmada *“Ben ve ev halkım RAB'be kulluk edeceğiz”* (Yeşu 24:15) derken, çocukların Antlaşmaya dahil olduğunu anladığını görüyoruz. Çünkü çocuklar da Antlaşma işareti (sünneti) olarak Antlaşmaya ve dolayısı ile Tanrı'nın halkına dahil edilmişlerdi.

Benzer şekilde Fısıh'ta da öyle olmuştu. Kapı söveleri kurban kuzusunun kanı ile işaretlenmiş olan evler içindeki tüm ev halkı, **çocuklar dahil** kurtuluşu almışlardı. Yeni Antlaşma döneminin aynı şekilde ev halkını kapsayan bütünlükte olduğunu görmekteyiz. Bu yüzden Filipus'un sözlerine inanan erkek ve **kadınlar** vaftiz olmuştu (Elçilerin İşleri 8:12). Kadınlar Eski Antlaşma'da sünnet olmadığına göre Antlaşmanın dışında mıydılar? Hayır! Kadınlar babalarının ya da kocalarının sünneti aracılığı ile Antlaşmaya dahil olmuşlardı.

Kornelyus iman etti ve bütün ev halkı vaftiz oldu (Elçilerin İşleri 10:23-48). Vaftiz açısından bakınca ev halkının durumu açıklanmıyor. Evin içindeki ergenlik çağındaki çocuklar, belki de daha küçük çocuklar Yeni Antlaşmanın mührü ile mühürlenmişti. Çünkü **eski İsrail'de Antlaşma bütün ev ile yapıldı** (İbrahim örneğinde olduğu gibi).

Filipi kentinde Lidya adlı kadın Rab'be iman etti ve **ev halkı ile vaftiz oldu**. (Elçilerin İşleri 16:14-15). İbrahim'in önce iman edip sünnet işaretini alması ve antlaşma işareti olan sünneti çocuklarına vermesi gibi, Lidya iman edip vaftiz oluyor ve Lidya'nın imanı neticesinde ev halkı vaftiz işaretini alıyor. Bu kadın evin başı durumundadır ve bu yüzden eşinden bahsedilmemektedir. Kutsal Kitap ilk olarak Lidya'nın iman ettiğini ve

bunun sonucunda ev halkının vaftiz olduğunu yazmaktadır. Ev halkı içinde bulunan çocukların yaşları ve imanları konusunda açık bir bilgi yoktur. Önemli olan şey şudur ki, **Lidya ev halkı ile vaftiz olmuştur**. Bu durumda Yeni Antlaşma vaftizlerinin ev halkı vaftizleri olduğunu söyleyebiliriz.

Pavlus ve Silas Filipi'deki zindancıya *“Rab İsa'ya iman et sen ve ev halkın da kurtulursunuz”* dediklerinde ne oldu (Elçilerin İşleri 16:25-34). Evde yaşayanların hepsi yani **“ev halkı”** vaftiz oldu.

Aynı şekilde Havra yöneticisi Krispus tüm ev halkı ile birlikte Rab'be iman etti ve ev halkıyla birlikte vaftiz oldu. (Elçilerin İşleri 18:8). Pavlus, İstefanus ile birlikte onun ev halkını vaftiz ettiğini yazmıştır (I.Korintliler 1:16).

Yeni Antlaşmada On vaftiz örneğinin altısı çocuklara (ev halkına) yöneliktir:

Pentikost günü (çocuklar dahil) vaftiz, Kornelyus, Lidya, Filipeli zindancı, Krispus, İstefanus ev halkı ile vaftiz olmuştur.

Şu nokta çok açıktır ki, Tanrı tek tek bireylerden çok, aileleri kurtarmak istemektedir. Tanrı bu yüzden aile kavramını Antlaşmaya dahil etmiştir. Bu yüzden Yeremya'nın Yeni Antlaşma ile ilgili peygamberlik sözünde Tanrı'nın, küçüğünden büyüğüne tüm ev halkı için yolladığı buyruklar vardır:

Yeremya 31:31 “İsrael halkıyla ve Yahuda halkıyla
Yeni bir antlaşma yapacağım günler geliyor” diyor RAB,
32 “Atalarını Mısır'dan çıkarmak için
Ellerinden tuttuğum gün
Onlarla yaptığım antlaşmaya benzemeyecek.
Onların kocası olmama karşın,
Bozdular o antlaşmamı” diyor RAB.
33 “Ama o günlerden sonra İsrail halkıyla
Yapacağım antlaşma şudur” diyor RAB,
“Yasamı içlerine yerleştirecek,
Yüreklerine yazacağım.
Ben onların Tanrısı olacağım,
Onlar da benim halkım olacak.
34 Bundan böyle kimse komşusunu ya da kardeşini,
'RAB'bi tanıyın' diye eğitmeyecek.
Çünkü küçük büyük hepsi
Tanıyacak beni” diyor RAB.
“Çünkü suçlarını bağışlayacağım,
Günahlarını artık anmayacağım.”

Böylece şunu görmeliyiz: Eski Ahit ve Yeni Ahit içindeki kitapların tamamı Müjde'dir, tek Müjde... Çünkü antlaşma (lütuf antlaşması) tektir:

Yaratılış 17:7 Antlaşmamı seninle ve soyunla kuşaklar boyunca, sonsuza dek sürdüreceğim. Senin, senden sonra da soyunun Tanrısı olacağım.

Kutsal Yazılar'da açıklanan sözler bugün bizim ve ailemiz için aynı önemi taşımaktadır. Bu yüzden Lütuf Antlaşması doğrultusunda çocuk vaftizi yapıldığını görebiliriz. Kilise babalarından Origen'in (M.S.180) bebek olarak vaftiz olduğu bilinmektedir ve bu örnekler çoğaltılabilir. Yani Elçisel Kilise bebek vaftizi uygulamasını yapmaktaydı. Bu uygulama, Eski Antlaşma içindeki sünnette temel bulmaktadır. Çünkü Tanrı'nın Lütuf Antlaşmasında bir süreklilik ve birlik vardır; ve sünnetin işaret ettiği ilke Yeni Antlaşmada da devam etmektedir.

Eski Antlaşma'da sünneti doğru anlarsak, Yeni Antlaşma'da vaftizi doğru bir şekilde anlamış ve uygulamış oluruz.

III. BÖLÜM

Vaftizin Uygulanma Şekli

Vaftiz ile ilgili diğer bir soru ise uygulamanın suya batırılarak mı yoksa serpme veya dökme şeklinde mi olacağıdır.

Elçi Petrus'un ilk vaazından sonra üç bin kişi Rab'be iman etmiş ve o gün vaftiz olmuşlardır. Filipili zindancı gece yarısı iman ettiğinde vaftiz olmuştur (Elçilerin İşleri 16:33). Bir kişi çölde iman etmiş ve vaftiz olmuştur (Elçilerin İşleri 8:26-40). Bu kişilere su ile vaftiz yapılmıştır. Bu yapılan vaftizler su dökerek mi, serpererek mi yoksa kişi suya tamamen batırılarak yapılmıştır sorusunu tartışmak, vaftiz sakramentinin anlamı, amacı, önemi hakkında odaklanmaktan bizleri alıkoyacaktır. Bu kişilere bir şekilde su ile vaftiz uygulanmıştır.

Vaftizde su, kişilerin yıkanmalarından ya da banyo yapmalarından farklı bir amaç için vardır. Suyu '**Baba, Oğul ve Kutsal Ruh**' adıyla bir kişiye uyguladığımızda o kişi vaftiz olmuştur. Bu sakramente dışsal unsur olan su, Tanrı'nın iç varlığımızda Kutsal Ruh ile yaptığı gerçekliği belirtiyor. Yani vaftizde su simgesi günahın kirinden arınmayı simgelemektedir.¹²

Su, bu dünyada yaşamın başlangıcında (Yaratılış 1:2) vardı. Yaşam simgesi olan su aynı zamanda temizlik simgesidir. Su, yaşamı ve devamını destekleyen bir unsurdur. Vaftizde su, Tanrı'nın yarattığı ve koruyup devam ettirdiği bu maddi yaşamı, Kutsal Ruh'ta iç varlığımızı yıkayıp yenileyerek (yeni doğuş) yaptığı işi simgelemektedir.

Havarinin "Günahlarınızdan dönün ve günahlarınızın bağışlanması için her biriniz İsa Mesih'in adıyla vaftiz edilsin. Böylece Kutsal Ruh armağanını alacaksınız. **Çünkü bu vaat sizlere, çocuklarınıza ve uzakta olan herkese**dir; Tanrımız Rab'bin kendisine çağırdığı herkes içindir" dediği Pentikost vaazı dinleyip iman eden üç bin kişi vaftiz olmuştur. Kutsal Kitap anlayışına uygun olarak bunun içine çocuklar dahil edilmişti. Yeruşalim'de nehir olmadığını hatırlarsak, bu kimselerin suya batırılarak değil, dökme veya serpme yoluyla vaftiz edildiklerini anlayabiliriz. Yahudilikten gelen Hristiyanların vaftiz için tarihsel ve Kelami örneği izledikleri açıktır:

a-) Kutsal Ruh'la mesh edilmek, Tanrısal çağrının ve güçlenmenin bir işareti olarak baş üzerine yağ dökmektir. Vaftizde Kutsal Ruh'la mesh edilmenin işareti de benzer şekilde baş üzerine bir miktar su dökülerek yapılan uygulama, Pentikost günü orada bulunan hacılar için uygun ve tarihsel bir model olarak durmaktadır.

Benzer şekilde Mesih'in vaftizinin (Luka 3:21-22), yağ ile mesh edilmek şeklinde hatırlatıldığını okuduğumuzda (İbraniler 1:1-8 krş. 9), vaftiz için suya batmak değil de suyun dökülmesi veya serpilmesi olduğu daha da net anlaşılabilir olur.

¹² Elçilerin İşleri 22:16 *Haydi, ne bekliyorsun? Kalk, O'nun adını anarak vaftiz ol ve günahlarından arın!*

b-) Vaftizin işaret ettiği ruhsal paklık, günahın kirinden yıkanmaya işaret eden şekilde suyun uygulanmasıyla temsil edilir. Levililerin hizmet için nasıl pak kılındığına -*vaftiz edildiğine*- bakın:

Sayılar 8:7 Onları arındırmak için şöyle yapacaksın: Günahtan arındırma <suyunu üzerlerine serp;>

c-) Musa kan ve mesh yağını hizmet edecek kimselerin üzerine <serpti:>

Çıkış 29:21 Sunağın üzerindeki kanı ve mesh yağını Harun'la oğullarının ve giysilerinin üzerine <serp.> Böylece Harun'la oğulları ve giysileri kutsal kılınmış olacak.

Benzer şekilde vaftizimiz Mesih'in kanı aracılığı ile aklanmayı ve Kutsal Ruh ile kutsal kılınmayı simgelediği için, bu tarihsel ve kelami örnek havarinin Pentikost günündeki yaptığı vaftiz için uygun bir model olarak durmaktadır (I.Petrus 1:12).

d-) Vaftizimiz aynı zamanda günahların itirafını ve günahların affını simgeliyor. Mezmur 51 günah itirafına Tanrı'nın yapmasını istediği müdahaleyi *"beni mercanköşk otuyla arıt, paklanayım, yıka beni, kardan beyaz olayım"* şeklinde dile getirmiştir.

'Mercanköşk otu' ile yapılması beklenen pak kılınma nasıl bir şeydi? Ordugahın dışında tutulan hastaların temiz kabul edilmesi için kesilen kuşun kanı, mercanköşk otuyla alınıp kişi üzerine yedi kez serpilirdi (Levililer 14:6-7).

e-) Vaftizimiz günaha kölelikten özgürlüğe geçmeyi simgeliyorsa, günahtan özgür kılınma ve kurtuluşu simgeliyorsa, Kelami tarihsel bir örnek olan Mısır'dan çıkış, bir İbrani için gündelik yaşamda onu dünyadan ayıran en güçlü bir dinamik temel oluşturmaktaydı. Çünkü bu olay ölümden diriliş gibi bir mucizeydi; ve Eski Ahit'in imanlıları için dünyadan ayrılmış bir halk olmanın en görünür işaretiydi.

Çıkış 12:22 Bir demet mercanköşkotu alın, leğendeki <kana batırıp kanı kapılarınızın yan ve üst sövelerine sürün.>

f-) İsrail halkıyla yapılan antlaşmanın yenilenmesini hatırlayın. Boğalar kurban edildi ve sunak üzerine Musa kurbanların kanını serpti. Bu olay kurban (kan dökülmesi) aracılığıyla kefaretin mümkün olduğunu gösteriyordu.

Çıkış 24:8 Musa leğenlerdeki kanı <halkın üzerine serpti> ve, "Bütün bu sözler uyarınca, <<RAB'bin sizinle yaptığı antlaşmanın kanı budur">> dedi.

Rabbimiz Mesih İsa son akşam yemeğinde (Fısıh Yemeği) Musa'nın bu sözlerini hatırlatarak iman edenlere bir <başlangıç> göstermiş oldu. Mesih imanı şimdi bulduğumuz bir şey olsa da, bu iman İbrahim çocuklarının Mısır'dan çıkışı gibi bir fiziksel olayla çok yakından bağlantılıydı. Musa zamanında Tanrı halkı Mısır'dan -kölelik evinden- çıktılar; çünkü Tanrı onları vaadin toprağına getirmek istiyordu.

Benzer şekilde Mesih Fış yemeğinde <<RAB'bin sizinle yaptığı antlaşmanın kanı budur>> derken, günahın köleliğinden kurtuluşu ve göksel vatana (vaadin toprağına -cennete) girişin kendi kanı aracılığında sağlandığını hatırlattı:

(Markos 14:24) Bu benim kanımdır; birçokları uğruna akıtılan antlaşma kanıdır.

(Luka 22:20) Bu kâse, sizin uğrunuza akıtılan kanımla gerçekleşen yeni antlaşmadır.

Son akşam yemeğinde şarap ile simgelenen kurban (çarmıh) kanının üzerimize serpilecek kadar bir miktarı temsil ettiği açıktır.

Nitekim Petrus kan ile gerçekleşen tarihsel kurtuluşun serpme ile yapıldığını bilerek topluluklara konuşurken, Mesih'in kanında yapılan <serpmeyi (vaftizi)> bir bereket olarak kiliselere hatırlatmaktadır:

I.Petrus 1:2 İsa Mesih'in sözünü dinlemeniz ve <O'nun kanının üzerinize serpilmesi> için, Baba Tanrı'nın öngörüsü uyarınca Ruh tarafından kutsal kılınarak seçildiniz. Lütuf ve esenlik artan ölçüde sizin olsun.

g-) Günahları Bağışlatma Günü'nde, başkâhin İsrail halkını günahlarından arındırmak için kurban kanını Bağışlanma Kapağı'nın, Buluşma Çadırı'nın ve sunağın boynuzlarının üzerine serperdi (Levililer 16:14, 15, 19).

Kurban kanı, halkın günahının o kurbanı yüklendiğini gösterirken, aynı zamanda günahlar için kurban edilecek olan daha mükemmel bir kurbanı yani Mesih kişisine işaret ediyordu. Böylece ordugahın dışında kesilen kurbanın kanı, 'dünyanın günahını kaldıran Tanrı Kuzusu' olarak aramıza gelen Mesih'i simgeliyordu (Sayılar 19:3-4 krş. İbraniler 13:11-13).

İbraniler Mektubunda kurbandan söz ederken Tanrı'nın geçmişte yapılmasını buyurduğu serpme modelini hatırlatır (İbraniler 9:13-14, 19).

Kutsal Kitap bir kişinin vaftiz olmasını serpme tasviri ile ifade eder:

İbraniler 10:22 Öyleyse <yüreklerimiz serpmeye kötü vicdandan arınmış,> bedenlerimiz temiz suyla yıkanmış olarak, iman verdiğimiz tam güvenceyle, yürekten bir içtenlikle Tanrı'ya yaklaşalım.

Öyleyse dökme veya serpme şeklinde uygulanan vaftizin, bütün Kutsal Kitap'ta gösterilen uygun bir örnek olduğunu söyleyebiliriz.

Kutsal Yazılar'da dini yıkama ya da vaftiz uygulaması gömülerek (batırılarak) değil, serpme ya da dökme şeklinde uygulanıyordu.

h-) Pentikost Günü Kutsal Ruh'un dünya üzerine inmesi ile Eski Ahit'te Kutsal Ruh'un görkemli mesh edişi ve Yeni Antlaşma vaadi arasında bir paralellik vardır (krş. Yeremya 31:31-34):

Hezekiel 36:25 <<Üzerinize temiz <su dökceğim,> arınacaksınız.>> Sizi bütün kirliliklerinizden ve putlarınızdan arındıracağım. 26 Size <yeni bir yürek> verecek, içinize yeni bir ruh koyacağım. İçinizdeki taştan yüreği çıkaracak, size etten bir yürek vereceğim. 27 Ruhumu içinize koyacağım; kurallarımı izlemenizi, buyruklarıma uyup onları uygulamanızı sağlayacağım. 28 Atalarınıza verdiğim ülkede yaşayacak, benim halkım olacaksınız, ben de sizin Tanrınız olacağım. 29 Sizi bütün kirliliklerinizden kurtaracağım.

Vaftizin doğru uygulanma şekli, vaftizin doğru bir anlam içinde öğretilmesi ve kabul edilmesi ile mümkün olur. Tek bir çeşit su uygulamasını tek geçerli yol kabul etmek, bütün sakramentin önüne SU koymak olur. Halbuki vaftizin doğruluğu suyun miktarına bağlı değildir, vaftizde Söz ve Ruh su aracılığı ile kişiye uygulanır.

İbrahim'in Tanrısı'na diğer uluslardan iman edenler (Tanrı'dan korkanlar) Yahudiler tarafından nasıl kabul edilirdi?

Yahudilerin diğer uluslardan Kutsal Yazılar'ın Tanrısına iman edenleri vaftiz etmesi, yere diz çöken bir kişinin üzerine su dökülmesi ya da suyun serpilmesi şeklinde gerçekleşirdi.

Toplantı çadırında bir su küveti vardı. Bu yıkanma kazanı Tanrı halkının temizlenmeye olan ihtiyacını hatırlatıyordu. Kahin kurbanı sunmadan önce ellerini yıkamak için buradan su alırdı. Ellerinin yıkanması, bütün vücudun yıkanmış olduğunu -kahinin kurban sunmak için törensel temizliğinin tam olduğunu- gösterirdi.

Bu sebeplerden dolayı **vaftiz için suya batırılmanın tek geçerli yol olduğu şeklindeki düşüncenin yanlış olduğu** açıktır.

Vaftizde su uygulanır; dökme, serpme, batma (gömülme) şekillerinin hepsi de lütufla kurtuluş öğretilmesine uygun olarak kabul edilmelidir. Çünkü Yeni Ahit'te suya batarak yapılan vaftiz örneği yoktur.

Suya batmanın geçerli bir vaftiz için tek yol olduğu şeklindeki bir iddia, vaftizin kendisinden çok suyu ön plana çıkarır. Su, bir işaret olarak vaftizin ruhsal gerçekliğine dikkat çeker.

Mesih'in alçalışla aramıza gelişi, Müjde'yi açıklaması, mucizeleri ve öğretisi, öğrenci yetiştirmesi, acı çekmesi, çarmıh ölümü ve gömülmesi, dirilmesi ve göklere yükselmesi ile tamamlanan antlaşmada su, Mesih'teki lütfu temsil eder; ve bu antlaşmaya katılan kimselerin emredilen kutsal sakramentler altında olduğunu mühürler.

Yani suyun uygulanma şekli, bazı mezheplerce anlatıldığı üzere 'tek geçerli yolda' yapılması gerekseydi, bunun Kutsal Yazılar'da açıkça anlatılmasını görebilirdik.

Kutsal Yazılar bu konuyu kilisenin iç özgürlüğüne bırakmıştır. Vaftiz için önerilen batma, serpme, dökme uygulamasının hepsi de geçerlidir.

Vaftiz Övgüsü

Adem'de düşen canlar
Mesih'te kurtuluş buldu.
Ey Merhameti Bol Olan,
Sana tapınır, Seni överiz.

Kutsallıktan uzak ölmüş canlara
Mesih diriliş oldu.
Ey Kendisinde Bol Yaşam Olan,
Sana tapınır, Seni överiz.

Dünya günahlıyken,
insanlık günahlıyken
Tanrı bizleri sevdi.
Ey Kurtarış Dolu Olan,
Sana tapınır, Seni överiz.

Bozulmuş, günahlı canlar
Mesih'te aklandı, Mesih'le yenilendi.
Ey Lütflu Sonsuz Olan,
Sana tapınır, Seni överiz.

Kötülüğe tutsak insanlık için
Beden alıp aramızda yaşadın.
Ey Kiliseyi Evlat Edinen,
Sana tapınır, Seni överiz.

İyi olandan uzak,
Bozulmuş doğamıza
Lütfunu layık gördün.
Ey İnsan Bedenine Bürünen Rab,
Sana tapınır, Seni överiz.

Ölümü hak eden bize
Sonsuz yaşamı verdin.
Ey Adalet ve Sevgi Pınarı,
Sana tapınır, Seni överiz.

IV. BÖLÜM

Vaftizli Yaşam

İster yetişkin ister küçük yaşta vaftiz olmuş olalım bir gerçek var ki, hepimiz Kutsal Kitap'ı araştırmaya, doğru öğrenmeye, doğru öğretmeye ve Kutsal Kitap'ın bizleri aydınlattığı gerçekler ışığında Tanrı'yı artan bir şekilde tanıdıkça, O'nu daha da çok yüceltmeye, Tanrı ile birliktelik ve esenlik yaşamına davet edildik. Zaten yaratılışımızın amacı Tanrı'yı tanımak ve O'ndan zevk almaktır.

Hristiyan iman hayatı bireysel bir hayat değildir. Bu durumda **“ben kendi başıma dua ederim, ben kendi başıma Kutsal Kitap çalışırım”** tarzında bir ifade kişilerin bireysel olarak Tanrı ile yürümelerinde kişisel disiplin açısından gerekli olsa da, bu durum Hristiyan iman hayatını tek başına tanımlamaz.

Hristiyan olmak yani İsa Mesih'i Rab ve Kurtarıcısı olarak bilmek ve iman etmek bize Mesih'te pek çok bereketleri bağışlar (Romalılar 8:32). Bizlere bağışlanan lütuf ve bereketler zor zamanlarda korunabilmemiz ve güçlü bir şekilde devam edebilmemiz içindir (Romalılar 8:33-39). Tövbe ve iman ile Mesih'le birleşiriz (I.Korintliler 6.17) Mesih'le birleşmek bizleri armağanlı kimseler yapar (I.Korintliler 12:4-7).

Armağanlarımız bizler tek başınayken değil, bir araya geldiğimizde yararlı olur ve bu şekilde güçlenir. Yani inananlar bir araya gelerek Mesih'in ruhani bedenini teşkil ederler (I.Korintliler 12:12-13). Böylece bir bedendeki organların nasıl birbiriyle bağlantısı varsa, bedenin sağlıklı çalışması için her organın birbirine ihtiyacı varsa, aynı şekilde inananların da bir arada olmaya, birbirlerini yüreklendirmeye (İbraniler 10:25) ve birbirleriyle paydaşlıkta bulunmaya ihtiyacı vardır (I.Yuhanna 1:3). Çünkü İsa Mesih yaşayan diri taşlardan teşkil ettiği kilisesinin (I.Petrus 2:4-5) her bir üyesinin birbirine bağlı olmasından hoşnut kalmıştır.

İnananlar bir araya geldiğinde kayıp dünyaya Tanrı'yı görünür kılmış olurlar, Tanrı'yı ve erdemlerini ilan etmiş olurlar (I.Petrus 2:9). Kiliseyi oluşturan imanlıların Mesih'le olan birliği, O'nun bedeninin üyeleri olan bizleri ayrıca *birbirimizin üyeleri* olduğumuzu gösterir:

Efesliler 4:16 O'nun önderliğinde bütün beden, her eklemın yardımıyla kenetlenmiş ve kaynaşmış olarak, her üyesinin düzenli işleyişiyle büyüüp sevgide gelişiyor.

Mesih'teki armağan ve hazinelere (Efesliler 4:7-8) paydaş olan inananlar sahip oldukları bütün Mesihsel bereketleri birbirlerini geliştirmek (Efesliler 4:12, Yuhanna 15:5) için, birbirlerine hizmet etmek için kullanırlar (Efesliler 4:15-16):

Romalılar 12:4-5 Bir bedende ayrı ayrı işlevleri olan çok sayıda üyemiz olduğu gibi, çok sayıda olan bizler de Mesih'te tek bir bedeniz ve birbirimizin üyeleriyiz.

6 Tanrı'nın bize bağışladığı lütfâ göre, ayrı ayrı ruhsal armağanlarımız vardır. Birinin armağanı peygamberlikse, imanı oranında peygamberlik etsin.

7 Hizmetse, hizmet etsin. Öğretmekse, öğretsin.

Bu durumda beden güçlü olduğu gibi sağlıklı bir şekilde çalışır:

I.Korintliler 12:20 Gerçek şu ki, çok sayıda üye, ama tek beden vardır. 21 Göz ele, "Sana ihtiyacım yok!" ya da baş ayaklara, "Size ihtiyacım yok!" diyemez. 22 Tam tersine, bedeninin daha zayıf görünen üyeleri vazgeçilmezdir. 23 Bedenin daha az değerli saydığımız üyelerine daha çok değer veririz. Böylece gösterişsiz üyelerimiz daha gösterişli olur. 24 Gösterişli üyelerimizin özene ihtiyacı yoktur. Ama Tanrı, değeri az olana daha çok değer vererek bedende birliği sağladı. 25 Öyle ki, bedende ayrılık olmasın, üyeler birbirini eşit biçimde gözetin. 26 Bir üye acı çekerse, bütün üyeler birlikte acı çeker; bir üye yüceltilirse, bütün üyeler birlikte sevinir. 27 Sizler Mesih'in bedenisiniz, bu bedenin ayrı ayrı üyelerisiniz.

Mesih iman eden üyelerin bir araya gelerek oluşturduğu ruhani bedeni, dernek veya partiden ayıran şey ise sevgidir:

I.Korintliler 13:1 İnsanların ve meleklerin diliyle konuşsam, ama sevgim olmasa, ses çıkaran bakırdan ya da zilden farkım kalmaz. 2 Peygamberlikte bulunabilsem, bütün sırları bilsem, her bilgiye sahip olsam, dağları yerinden oynatacak kadar büyük imanım olsa, ama sevgim olmasa, bir hiçim. 3 Varımı yoğunluğumu sadaka olarak dağıtsam, bedenimi yakılmak üzere teslim etsem, ama sevgim olmasa, bunun bana hiçbir yararı olmaz. 4 Sevgi sabırlıdır, sevgi şefkatlidir. Sevgi kıskanmaz, övünmez, böbürlenmez. 5 Sevgi kaba davranmaz, kendi çıkarını aramaz, kolay kolay öfkelenmez, kötülüğün hesabını tutmaz. 6 Sevgi haksızlığa sevinmez, gerçek olanla sevinir. 7 Sevgi her şeye katlanır, her şeye inanır, her şeyi umut eder, her şeye dayanır.

8 Sevgi asla son bulmaz...

13 İşte kalıcı olan üç şey vardır: İman, umut, sevgi. Bunların en üstünü de sevgidir

O halde topluluk üyeleri sevgi ve sevinçle diğer üyelere hizmet eder, onları destekler:

Filipililer 2:1-2 Böylece Mesih'ten gelen bir cesaret, sevgiden doğan bir teselli ve Ruh'la bir paydaşlık varsa, yürekten bir sevgi ve sevecenlik varsa, aynı düşüncede, sevgide, ruhta ve amaçta birleşerek sevincimi tamamlayın. 3 Hiçbir şeyi bencil tutkularla ya da boş övünmeyle yapmayın. Her biriniz alçakgönüllülükle öbürünü kendinden üstün sayın. 4 Yalnız kendi yararını değil, başkalarının yararını da gözetin. 5 Mesih İsa'daki düşünce sizde de olsun.

Çünkü İsa Mesih kilisesi uğruna kendini alçaltmış ve acı çekmiştir:

Filipililer 2:6 Mesih, Tanrı özüne sahip olduğu halde, Tanrı'ya eşitliği sımsıkı sarılacak bir hak saymadı. 7-8 Ama kul özünü alıp insan benzeyişinde doğarak ululuğunu bir yana bıraktı. İnsan biçimine bürünmüş olarak ölüme, çarmıh üzerinde ölüme bile boyun eğip kendini alçalttı.

O halde her üye beden birliğini düşünmek, korumak, kilisenin sorunlarına, ihtiyaçlarına paydaş olmak durumundadır.

Bu anlamda imanlı topluluğu bağımsız olarak kavranamaz. Çünkü önderleri, öğretmenleri, gözetmenleri ve görevlileri vardır, çünkü İsa Mesih onları topluluğunu yönetmek ve geliştirmek üzere araç olarak belirlemiştir, bir düzen için yönetim biçimi ve disiplini vardır (Efesliler 4:11-12). Bizi bir araya getirmesinden dolayı Mesih'le olan paydaşlığımız, birbirimizle olan paydaşlığı gerekli kılar.

Kutsal Yazılar kendi halimizde fakir ve zayıf, iyi bir şey yapmaya yeteneksiz ve isteksiz olduğumuzu hatırlatır.¹³ O halde en büyük tehlike yeterli olduğumuzu, başkalarına ihtiyacımız olmadığını düşünmektir. Çünkü Mesih **“Bensiz hiçbir şey yapamazsınız!”** demektedir (Yuhanna 15:4-6).

Mesih'ten kaynaklanan zenginliğimiz ise (Koloseliler 2:10), *O'na olan tam bağımlılığımızı* vurguluyor:

Efesliler 4:13 Sonunda hepimiz imanda ve Tanrı'nın Oğlunu tanımada birliğe, yetkinliğe ve Mesih'in doluluğundaki olgunluk düzeyine erişeceğiz..

Öyleyse Hristiyanlar arasında olması gereken birlik ve paydaşlık, Mesih'le olan birlik ve paydaşlığımızın bir gereğidir. Kutsal Kitap, tek başına Hristiyan hayatının yaşanmadığını göstermektedir. Tanrı, bizleri Mesih aracılığı ile bir araya getiriyor; ve Mesih'teki lütfuyla halkını bereketliyor. Kilise ailesinden ayrı olarak iman yaşamını öğrenemeyiz. Çünkü iman yaşamı birbirimize olan sevgimizle belirleniyor!¹⁴

I.Yuhanna 3:11 Başlangıçtan beri işittiğiniz buyruk şudur: birbirimizi sevelim!

I.Yuhanna 4:20 Eğer bir kimse, “Tanrı'yı seviyorum” der ve kardeşinden nefret ederse, yalancıdır. Çünkü görmüş olduğu kardeşini sevmeyen, görmemiş olduğu Tanrı'yı sevemez. 21 “Tanrı'yı seven, kardeşini de sevsin” diyen buyruğu Mesih'ten aldık.

Vaftizin bizim için anlamlarından bir tanesi **Görünen Kiliseye** katılmaktır. O halde kilise sevgimizin, yüreğimizin olduğu yer olmalıdır. Kilisenin öğretisini korumak, paklığını korumak, kiliseyi oluşturan üyelerin birliğini ve paydaşlığını korumak, dargınlığa, dedikoduya, çekişmeye müsaade etmemek her üyenin sorumluluğu olmalıdır. Vaftiz olmak bunu gerektirir, çünkü Hristiyan olmanın gerektirdiği şey budur. İsa Mesih'in uğruna kendisini alçaltıp acı çekerek çarmıha gittiği kilisesini korumak *“Hristiyanım”* diyebilmenin bir sorumluluğudur.

Romalılar Mektubu (3:11) **“Tanrı'yı arayan kimse yok”** diye öğretir (Romalılar 1:21-25; 3:11-18).

Titus 3:3 **Çünkü bir zamanlar biz de anlayışsız, söz dinlemez, aldanan, çeşitli arzulara ve zevklere köle olan, kötülük ve kıskançlık içinde yaşayan, nefret edilen ve birbirimizden nefret eden kişilerdik.**

Tanrı çarmıh aracılığı ile dünyayı kendisiyle barıştırdı (II.Korintliler 5:18-19).¹⁵ Mesih'teki paydaşlık ile birbirimizle (insanlık ailesi ile) barışmış olmaktayız. Tanrı ile barışmış olan insanlar, her yerde barış içinde yaşamak için istekli kimselere dönüşmüş oluyor:

Efesliler 2:14-16 Çünkü <Mesih'in kendisi barışıklığımızdır.> Kutsal Yasa'yı, buyrukları ve kurallarıyla birlikte etkisiz kılarak <iki topluluğu birleştirdi,> kendi

¹³ Romalılar 7:18; I.Korintliler 26-31; 4:7; II.Korintliler 3:5; 4:7; 12:7-10; Vahiy 3:17-18

¹⁴ I.Yuhanna 2:10-11; 3:14-18

¹⁵ Burada şuna dikkat edin: iblis Tanrı'ya karşı savaşmadığı için, Tanrı Sureti olan insanı bu savaşa dahil etmeye çalışır, böylece Tanrı Suretini aşağılayarak Tanrı'ya karşı savaş etmeye çalışır.

bedeninde aradaki <engel duvarını, yani düşmanlığı yıktı.> Amacı, bu iki topluluktan kendisinde yeni bir insan yaratarak esenliği sağlamak, <düşmanlığı çarmıhta öldürmek> ve çarmıh aracılığıyla <<bir bedende iki topluluğu Tanrı'yla barıştırmaktı.>>

Mesih'in çarmıh ölümü ve dirilişi sayesinde imanlılar topluluğu barışın, sevincin, şifanın tadıldığı bir yer olmuştur. Bu şekilde kilise ailesinde dil, kültür farklılıkları ayrılık ve çatışma yaratan engeller olmaktan kalkmıştır:

Koloseliler 3:11 Bu yenilikte Grek ve Yahudi, sünnetli ve sünnetsiz, barbar, İskit, köle ve özgür ayrımı yoktur. Mesih her şeydir ve her şeydedir.

Öyleyse cahilce kavga veya çekişmeye müsaade etmek ya da buna ortam yaratmak Mesih'in **“hepsi bir olsunlar”** diyen duasına karşı olmaktır, bu da vaftiz andını bir kenara bırakmak, Tanrı tarafından çağrıldığımız Hristiyan tanıklığına aykırı bir yaşam sürmek olur:

Yuhanna 17:20-21«*Yalnız onlar için değil, onların sözüyle bana iman edenler için de istekte bulunuyorum, <hepsi bir olsunlar.> Baba, <<senin bende olduğun ve benim sende olduğum gibi, onlar da bizde olsunlar.>> Dünya da beni senin gönderdiğine iman etsin. 22 Bana verdiğin yüceliği onlara verdim. Öyle ki, bizim bir olduğumuz gibi bir olsunlar. 23 Ben onlarda, sen bende olmak üzere tam bir birlik içinde bulunsunlar ki, dünya beni senin gönderdiğini, beni sevdiğin gibi onları da sevdiğini anlasın.*

Hristiyanlık gücünü tek olan Tanrı'nın [agape] sevgisinden alır. Efendi'sine güvenilir olmak dini bilgilerimizin kusursuzluğunda değil, sadece *birbirimize olan sevgide* görülecektir (Yuhanna 14:20). İmanlı topluluğunun birliği [ya da paydaşlığı] Mesih İsa'nın Baba'dan geldiğini dünyaya göstermenin tek yoludur (Yuhanna 17:21). O halde aynı Ruh'ta vaftiz olmuş kişiler olarak birbirimizi sevmemiz, bağışlamamız, hoş görmemiz İsa Mesih'in gerçekten Rab ve Kral olmasıyla ilgili her hangi bir savunmadan daha iyi ve etkin bir yoldur! Bu durumda vaftiz olmuş canlar sevgiden ayrı düşerse Kilisenin evrensel misyonunu küçültmüş ve göz ardı etmiş olur.

Yaşantımız ve sözlerimiz kilisemizdeki diğer üyeleri, birbirimizi daha çok sevmek konusunda teşvik etmelidir.

Koloseliler 1:13 *O bizi karanlığın hükümrانlığından kurtarıp sevgili Oğlunun egemenliğine aktardı.*

Göklerdeki Babamız kilise aracılığı ile krallığını tanımamızı ve buna göre yaşamamızı istediği için, sözlerimizde, işlerimizde ve düşüncelerimizde krallığın vatandaşları olduğumuz gerçeğinin belirleyici olması gerekir (I.Korintliler 10:31; Koloseliler 3:23). Böylece imanlı kardeşler arasındaki birlik ve paydaşlık aracılığı ile Tanrı'nın sevgisi ve krallığı dünyaya bir tanıklık olmak üzere sergilenir.

Tanrı'nın Egemenliğini dünyaya imanlılar topluluğu (kilise) olarak bizler yansıtırız: topluluk yaşamında tapınma, tanıklık ve hizmet için toplanan her dilden, her halktan insanlar, bu şekilde sonsuz yaşamda Tanrı'nın tahtı önünde olacak şeye hazırlık yapmış olurlar (Vahiy 5:11-14).

Vaftizli yaşamın dayandığı sevgi ve paydaşlık hayatı Tanrı'nın Egemenliğinin aramızda başladığını gösterirken, kutsal sakramentler bunları bizde onaylar ve güçlendirir.

O halde bir kilisede vaftiz olmakla sadece bireysel olarak verdiğimiz bir kararın yerine getirilmesini talep etmiş olmuyoruz. Kendimizi o kilisenin bir parçası, iman ailesinin bir üyesi yapıyoruz. Kendimizi kilisenin öğretiş yetkisinin altına getiriyoruz:

Kilise öğretisini benimsemek, kilisenin öğretisini korumak ve devam ettirmek yükü altına gönüllü olarak girmiş oluyoruz. Yani bir kilisede vaftiz olmuş birinin bir ayından sonra *"ben bu ayetin yorumuna katılmıyorum, ben böyle düşünmüyorum"* şeklinde çevremizdekileri etkileyecek şekilde konuşmak ahlaki açıdan yanlıştır. Kilisenin sadece öğretisini değil, vizyonunu da paylaşmalısınız. Kilisenin inanç açıklamasını ve ilmi halini çalışmalı, ev halkınıza öğretmeli, öğrenmek isteyen başkalarına da öğretmeye istekli olmalısınız. Kilisenin yönetim şeklini inanç ve uygulamalarını savunabilecek kadar iyi tanıyor olmalısınız. Niçin x kiliseye değil de bu kiliseye gittiğinizin cevabını verebilecek durumda olmalısınız. NEDEN? Çünkü bir ailenin üyesisiniz ve ailenizi iyi tanıyor olmanız gerekir. Kilisenin toplantılarına elden geldiğince katılmaya çalışmalısınız.

Aynı şekilde bir kilisede vaftiz olmakla **kendimizi kilisenin disiplin yetkisinin altına koyuyoruz:**

Yaratılış 17:12 Orada, Tanrınız RAB'bin önünde görev yapan kâhini ya da yargıcı kim dinlemeyip saygısızlık ederse öldürülmeli. İsrail'den kötülüğü atmalısınız. 13 Bütün halk bunu duyup korkacak, bir daha saygısızlık etmeye kalkışmayacaktır.

Kutsal Yazılar'ın bazı ayetleri sizin için çok sert görünebilir. Bu durum öncelikle sizi Tanrı'nın kutsallığı hakkında düşündürmelidir. Tanrı'nın adaleti kutsal olduğu için günahı hafife almaz. Bir Hristiyan'ın etik değerlerinin merkezinde olan düşünce de budur: Tanrı kutsaldır -bizler de kutsal olmaya çağrıldık...

Mesih'in çarmıhından dolayı artık önderlere karşı gelmek suçu kilise mahkemesinde ölüm cezasına çarptırılmıyor. Ancak bu durum artık Tanrı'nın önderlere duyulmasını istediği saygının azalmış olduğu anlamına da gelmemektedir. Bu emir aynı zamanda Anne ve babamıza saygı göstermeyi gerekli kılan (Çıkış 20:12; 21:15) emrin bir parçasıdır.

Tanrı kilisede bir düzen görmek istiyor ve düzeni sağlayan bu önderler aynı zamanda kilisede Tanrı'yı temsil etmektedir. Önderler Tanrı'nın Sözlerini okuyor, ilan ediyor ve öğretiyorlar. Aynı zamanda gerekli görüldüğünde ise Tanrı'nın günaha karşı olan öfkesini temsilen önderler disiplin vermekle yükümlüdürler.

Diğer yandan **isyan bir Hristiyan karakterinde olmaması gereken bir şeydir** ve bu, gurur ile ilişkilidir (Filipililer 2:12-16). Bu yüzden Filipililer Mektubu (2:6-8) alçakgönüllü bir şekilde aramıza gelen Mesih'i bize örnek göstererek Mesih İsa gibi düşünmemizi ister (Filipililer 2:3-5). Yani **itaatkar** olmamızı ister. Unutmayın, bir gün öleceksiniz ve itaat etmek istemediğiniz, belki beğenmeyip eleştirdiğiniz önderler sizin son yolculuğunuza uğurlama işini yaparken, geride bıraktığınız ev halkı, akraba ve dostlarınıza teselli olmaya çalışacak kişilerdir. Kilise Hristiyan olarak tanınan birinin

cenaze törenini yapmayı reddederse geride kalan kimselerin yaşayacağı utancı düşünebiliyor musunuz? Yani bir gün öleceğimiz gerçeği bile vaftiz olduğumuz kilisenin varlığı için Tanrı'ya daima şükran sunmamamıza vesile olmalıdır.

Yani Tanrı'nın gözündeki kilise yaşamında topluluk alçakgönüllü ve saygılı üyelerden, disiplin ve düzen sağlayan önderlerden oluşan bir yerdir. Bu yüzden Kutsal Kitap önderlere azarlama, kınama, uyarı gibi yetkiler vermiştir (II.Timoteyus 4:1-2; I.Korintliler 5:9-13) cemaate itaat ve bağlılık yolunu öğretir:

İbraniler 13:17 Önderlerinizin sözünü dinleyin, onlara bağlı kalın. Çünkü onlar canlarınız için hesap verecek kişiler olarak sizi kollarlar. Onların sözünü dinleyin ki, görevlerini inleyerek değil, bunun size yararı olmaz, sevinçle yapsınlar.

Aynı şekilde bir kilisede vaftiz olmakla **kendimizi kilisenin düzeninin ve birliğinin korunmasında sorumluluk altına koyuyoruz:**

O halde her üye kurumsal kilisenin işleyişinin sağlıklı bir şekilde devamı için elinden geleni yapmalıdır. İbadetin düzeni korumak, yeni gelen insanlara yardımcı olmak, onlara açıklayıcı bilgiler vererek kilise hakkındaki varsa endişe veya yanlışlarını gidermek her üyenin sorumluluğudur. Çünkü siz o kilisede vaftiz olmakla oradaki beden bir üyesisiniz ve bu durumda gelen misafirleri bir ev sahibi gibi ağırlama sorumluluğunuz vardır. Gerektiğinde yeni gelen birine oturacak bir yer göstermek, bahçesinin temizliği ya da ibadet öncesinde ve sonrasında binanın düzenlenmesi gibi işlerde severek ve sevgiyle [Mesih'e hizmet eder gibi] sorumluluk almaya istekli olabilmelisiniz.

Aynı şekilde kendi evimizin elektrik, su v.s. gibi zorunlu ve düzenli masrafları ve ihtiyaçları olduğu gibi, Tanrı'nın halkının toplandığı [ve bizim de ait olduğumuz] dua ve tapınma evinin de ihtiyaçlarını gözetmek cemaatin sorumluluğudur, yani sizin sorumluluğunuzdur.

Kutsal Kitap'ın maddi ibadet biçimine verdiği ad ondalıktır. <Ondalık-sunu-sadaka,> dua ve ibadet hayatımızı maddi bir şekilde ifade ettiğimiz bir ibadet biçimidir. Bunun anlamı şudur: "Hayatımdan bu kadar parayı Tanrı'nın evi için ayırıyorum, <kazancımın onda birini Tanrı'nın yüceliğine adıyorum;> bu miktar olmadan da Kurtarıcım olarak ilan ettiğim Tanrı'nın beni bereketleriyle ve sağlayışı ile koruyacağına ve yaşamımı muhafaza edeceğine inanıyorum, kazancımın bu kısmını Tanrı'nın görkemine kaldırıyorum..."

Diğer yandan ondalık, sunu ve sadaka Tanrı'nın sözlerine olan güvenimizin de bir işaretidir (Matta 6:24). Ayrıca ondalık vermek yüce Tanrı'nın bir emridir.¹⁶ Tanrı ondalık vermemeyi soygunculuk kadar ağır bir suç olarak görmektedir (Malaki 3:8-9 krş. 10-12).

Yani vaftiz olmakla bitmiş olmuyor, fakat hayat boyu devam edecek bir başlangıç için bereket almış oluyorsunuz.

TANRI HALKININ YAŞAMI DAİMA TANRI'YA YÜCELİK GETİRSİN. AMİN.

¹⁶ Yaratılış 28:22, Levililer 27:30, Sayılar 18:21, Yasa'nın Tekrarı 12:6; 14:28; 26:12, II.Tarihler 31:5, Nehemya 10:38; 12:44; 13:12 (Yaratılış 14:20, İbraniler 7:1-10)

Son Söz

1.Korintliler 10:1 Kardeşler, atalarımızın hepsinin bulut altında korunduğunu ve hepsinin <<denizden geçtiğini>> bilmenizi istiyorum.
2 Musa'ya bağlanmak üzere <hepsi bulutta ve denizde vaftiz edildi.>

Burada vaftiz edilen atalarımızın sembolik anlamda <sudan geçtiğine> dikkat edin.¹⁷ Yani suya batmak yerine sadece sudan geçtiler; atalarımız ıslak toprak üzerinden geçerek vaftiz oldular. Burada bulut (özellikle gece ateş direği gibi parlayan yönüyle) suya eşlik eden Kutsal Ruh'a dikkatimizi çeker.

Burada denizden geçmenin, ama çekilmiş sular sebebiyle aynı zamanda yürüyerek sular arasından geçmenin bir bilinç dönüşümü olduğuna dikkat edin. Böyle bir <sudan geçme,> kişiyi sonraki yaşamında hem bu yaratılışa hem de bütün Kutsal Yazılar'a eskiden olduğu gibi bakamayacağı, yenilenmiş bir düşünce ile hayatı yorumlayacağı ve kendisini eskiden olduğun daha yeni bir şekilde görerek ifade edeceği açıktır... Bu durumda kişinin vicdanı da yenilenmiş ve vaftiz, göksel lütuf ile yenilenen pak vicdanın yakarışı olmuştur (krş. 1.Petrus 3:20-21).

(vaftizde mana dünyasında başlayan yeni bir yolculuk ile, şimdiki yaşamınız sonraki (göksel) yaşamın izleriyle şekillenir...)

¹⁷ Burada denizden geçmenin, ama çekilmiş sular sebebiyle aynı zamanda yürüyerek geçmenin bir bilinç dönüşümü olduğuna dikkat edin. Böyle bir <sudan geçme,> kişiyi sonraki yaşamında hem bu yaratılışa hem de bütün Kutsal Yazılar'a eskiden olduğu gibi bakamayacağı, yenilenmiş bir düşünce ile hayatı yorumlayacağı ve kendisini eskiden olduğundan daha yeni bir şekilde görerek ifade edeceği açıktır...

KAYNAKÇALAR :

- Westminster İnanç Açıklaması
- Heidelberg Katekizmi
- O.P. Robertson, Covenant
- J.I. Packer, Keep in step with the spirit
- John M.Otis, Presbiterian Kilisesi İnanç ve Uygulama Özellikleri
- The Baptism of Children, A Guide for Parents, CRC Publications, Grand Rapids, MI
- John P. Sartelle Presbiterian and Reformed Publishing Co., Phillipsburg, New Jersey, USA.
- Rev. Donald Cobb, “İnanç açıklaması üzerine” seminer notu
- Dr. Bruce McDowell, Christian Baptism –The Sign and Seal of God’s Covenant Promise– Reform Semineri Notu-2013